ПАМ'ЯТАЙМО МИНУЛЕ - 200-річчя НЕЗАЛЕЖНОСТИ ЗСА 100-річчя АМЕРИКАНСЬКОЇ УКРАЇНИ —БУДУЙМО МАЙБУТНЄ

СВОБОДА

SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXIII. Ч. 171. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 14-го ВЕРЕСНЯ 1976 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, SEPTEMBER 14, 1976 No. 171. VOL. LXXXIII

АРХИЄПИСКОП АМВРОЗІЙ СЕНИШИН, ЧСВВ, МИТРОПОЛИТ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ В АМЕРИЦІ, ПОМЕР У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ НА 73-МУ РОЦІ ЖИТТЯ. ПОХОРОН У ЧЕТВЕР

Філядельфія. — Минулої суботи, 11-го вересня, в цілій країні швидко поширилася сумна вістка, що того дня в пополудневих годинах помер на 73-му році життя, після довшої недуги, св. п. о. Амвросій Сенишин, ЧСВВ, Архиєпископ Філядельфії і Митрополит Української Католицької Церкви в Америці. Архиєрейські похорони заповіджено на четвер, 16-го вересня.

Св. п. Владика Амвросій Сенишин народився в Старому Самборі в Україні 23-го лютого 1903-го року. Його батьки: Тимотей і Марія Сенишині. В 1922-му році св. п. Митрополит Амвросій почав свої теологічні студії, вступивши до манастиря ОО. Василіян в Крехові. Після студій, які включали філософію і реторику, в манастирях в Лаврові, Добромилі і Кристинополі, був рукопокладений на священика в 1931-му році і два роки після того виконував душпастирські обов'язки для українців католиків у Варшаві. В 1933-му році з доручення Слуги Божого Андрея Шептицького виїхав до Чікаго в Америці і тут до 1937-го року був настоятелем манастиря ОО Василіян, а опісля до 1942-го року парохом церкви св. о. Миколая. А 1941-му році був організатором Евхаристійного Конгресу в Чікаго. В 1942-му році був висвячений на епископа-помічника Філядельфійської Епархії та призначений на Апостольського Адміністратора новоствореної Стемфордської дієцезії, якої став першим екзархом в 1957-го році. Після смерти св. п. Архиєпископа-Митрополита Константина Богачевського, в 1961-му році був піднесений до гідности Архиєпископа Філядельфійського та Митрополита УКЦеркви в Америці. За його заслуги був наділений високими почестями, включно з почестю Асистента Апостольського Престолу. До будови багатьох церков та багатьох інших заслуг Покійного належить також створення Українського Католицького Допомогового Комітету, який він очолював, та висилку до Европи покійного вже єпископа, тоді шамбеляна о. д-ра Івана Стахова, допомагаючи десяткам тисяч українських скитальців під час 2 світ. війни переїхати до Америки чи інших вільних країн на постійне поселення. Один з останніх довершень Покійного Архиєрея, між якими є ряд церковних і теологічних публікацій, була будова репрезентативного катедрального храму Непорочного Зачаття Пречистої Діви Марії у Філядельфії, в якому й відбудуться архиєрейські похорони.

Св. п. Митрополит Амвросій Сенишин, ЧСВВ.

Помер св. п. Михайло Дармопрай, заслужений громадянин

Філядельфія. — Михайло Дармопрай, визначний суспільно-громадський діяч в цьому місті, співосновник організації Українських Американських Ветеранів в 1948 році, Українського Конгресового Комітету Америки, Злученого Українсько-Американського Допомогового Комітету та активний член інших українських і американських організацій, помер тут в неділю, 5-го вересня, на 80-му році життя.

Покійний народився в Західній Україні і прибув до ЗСА молодим юнаком. В січні 1916-го року він вступив добровільно до Американської Армії і служив до червня 1920-го року, добившися ранги лайтенанта, а опісля, будучи в резерві 17 років, осягнув рангу майора і так був загально титулований. По професії продавець реальностей, св. п. М. Дармопрай працював до 1973 року, проживаючи останніх три роки на пенсії.

Крім інших організацій і установ, М. Дармопрай очолював Українсько-Американський Горожанський Клюб у Філядельфії через 30 років.

Св. п. Михайло Дармопрай

За його головства клюб був цілковито відновлений і поширився на цілий блок в дільниці Іст Попляр. За заслуги для організації Українських Американських Ветеранів Покійний був обраний на почесного голову і задержав цей титул до смерти. Протягом довших років був дорадником Української Кредитівки у Філядельфії. Покійний був членом 375-го Відділу УНСоюзу, членами якого є рівнож його родина. (Закінчення на стор. 4-ій)

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА

З'ЇЗД ТОВАРИСТВА „БОЙКІВЩИНА"

Кергонксон, Союзівка. — В днях 25 і 26-го вересня ц.р. тут на відпочинковій оселі УНСоюзу — Союзівці відбудеться Третій З'їзд Товариства „Бойківщина", в якому братимуть участь колишні мешканці Бойківщини з Канади і ЗСА. З'їзд проходитиме під гаслом солідарности з нескореною Україною і відзначатиме 100-річчя поселення верховинців у З'єднаних Стейтах Америки. Крім звичної програми нарад і вибору нових керівних органів Товариства, учасники матимуть змогу вислухати доповіді д-ра М. Ценка і на бенкеті доповідь мгр Ярини Коморовської. Після бенкету відбудеться також товариська забава, показ ноші, виступи репрезентанток Бойківщини з балю преси тощо. В часі З'їзду буде також мистецька виставка еспонатів Музею Бойківщини та приватних збірок.

МИСТЕЦЬКА ВИСТАВКА ІРИНИ ФЕДЕНИШИН

Клівленд, Огайо. — В суботу, 18-го вересня ц.р. від год. 12 до 10-ї вечора і в неділю від год. 7 рано до 2-ї по полудні тут в домівці СУА, при 5720 Стейт ровд в Пармі, Огайо, відбудеться виставка образів мисткині Ірини Феденишин, що її влаштовує 33-й Відділ СУА. В неділю о год. 1:30 по полудні — зустріч з мисткинею і обговорення виставки.

Українці взяли участь в Конференції Асоціяції Американських Соціологів

Ню Йорк, (О. Воловина). — В днях 30 серпня до 3 вересня відбулася тут в Гільтон готелі річна конференція Американської Асоціяції Соціологів, в який брало участь около 3000 науковців з цілої Америки і Канади. Відбуто 92 сесії на різні теми, між ними 4 сесії були присвячені соціології етнічних груп в Америці. Двоє українців-соціологів брало активну участь в конференції. Д-р Рональд Павалко, професор Флъоридського стейтового університету, читав працю про „Структуральну асиміляцію слов'яно-американців", а мгр Олег Воловина, докторант з Бравн університету, брав участь в дискусійній сесії на тему: „Порівняльна етнічність: міграційні струї".

Тема студій етнічних груп набрала останніми роками надзвичайної ваги в Америці. Політичну вагу етнічного фактору визнав президент Форд, створивши пост спеціяльного асистента етнічних справ, та наіменувавши на цей пост українця д-ра Мирона Куропася. В академічних колах це зацікавлення виявилося пожвавленням дослідів та виданням чисельних книжок і праць в наукових журналах про різні етнічні групи. На жаль, кількість наукових праць про українців є мінімальна, в порівнянні до інших етнічних груп.

Було б дуже побажаним, щоб українські соціологи в Америці звернули більше уваги на студії української тематики, користуючи з нагоди широкого зацікавлення етнічними студіями. Правдоподібно в списі населення ЗСА 1980 року буде поставлене питання про етнічну приналежність. Дуже важливо, щоб статистика із цього питання правильно віддзеркалила чисельність українців в Америці.

ХОРВАТСЬКІ НАЦІОНАЛІСТИ ВІДПОВІДАТИМУТЬ ПЕРЕД АМЕРИКАНСЬКИМ СУДОМ ЗА ЗАХОПЛЕННЯ ЛІТАКА І ВБИВСТВО

Ню Йорк. — П'ять хорватських націоналістів-усташів, чотири чоловіки і одна жінка, які захопили були американський літак компанії TWA у перелеті з Ню Йорку до Чікаго з 92 пасажирами та членами залоги і які після успішно проведеної пропагандивної акції в користь визвольних змагань хорватського народу піддалися на летовищі в Парижі, станутъ незабаром перед судом не тільки за повітряне піратство, але також за вбивство одного нюйоркського поліциста за поранення трьох інших, які намагалися унешкідливити саморобну бомбу на рухливій станції підземки Тайм Сквер. Усіх п'ятьох хорватів перевезла поліція в неділю, 12-го вересня ц. р., французьким літаком до Ню Йорку. Останніх 53 пасажирів, які знаходилися ще на захопленому літаку, були звільнені раніше в Парижі разом з обслугою літака, а друга бомба, яку мав при собі один із терористів та який весь час терористи тримали в напрузі пасажирів, показалась імітацією і була зроблена тільки для постраху. Третьої бомби, яку нібито підклали хорватські націоналісти в густо замешкалій дільниці Ню Йорку, досі не знайдено, а службовці Еф-Бі-Ай не змогли ще встановити чи дійсно така бомба існує. Згідно з інформацією кореспондентів, п'ятеро хорватів не мала іншого вибору, бо французький уряд поставив їх перед альтернативою: стати перед французьким судом і бути переданими режимові Тіта, який вони безпосередньо атакували, або погодитись на поворот до ЗСА і стати перед судом в Ню Йорку. Хорватські націоналісти вибрали другу можливість і їх передано поліційним чинникам Америки. Дальший полет хорвати не могли відбувати, бо французька поліція, як тільки літак осів на летовищі в Парижі, автоматичними черґами перестріляла усі колеса в літаку, заки ще відбулася розмова хорватів з амбасадором ЗСА і представниками французького уряду. Після капітуляції, поліція встановила, що до групи п'ятьох входили: Звонко Базік, 30 років, Юлиянне Еден-Шульц-Базік, 27, Фрейн Пезут, 26, Петер Матовіч, 31 і Марк Власік, 29. Якщо розцінювати акцію хорватських націоналістів з пропагандивного аспекту, — заявляють деякі кореспонденти, — то вона була досягнена, бо виконані були їхні вимоги не тільки відносно розкинення летючок і закликів у багатьох великих містах ЗСА і Европи, та публікування їхніх закликів у „великій пресі" з вимогою самостійности для Хорватії, але також боротьба малого хорватського народу набрала широкого розголосу. Звонко Бузік заявив кореспондентам на летовищі в Парижі: „Ми горді за нашу акцію. Не будьте заскочені, якщо ви почуєте про подібні акції в будучому. Ми обороняємо справедливу справу хоч ми тепер з кайданами на наших руках".

Майже усі китайські лідери зібрались у Пекіні на похорон Мао

Гонг Конг. — Майже усі китайські верховоди з 18-х провінцій і багатьох великих міст зібрались у Пекіні, щоб віддати останню прислугу померлому в четвер, 9-го вересня ц.р., голові комуністичної Китайської Народної Республіки Мао Тсе-тунгові. Такого великого зібрання комуністичних верховодів не було в Пекіні від часу останнього партійного конгресу, який відбувався ще у 1973 році. Політичні аналітики припускають, що після офіційних похоронів Мао Тсе-тунга, які запляновані на суботу, 18-го вересня, можуть відбутися наради партійної верхівки, які розглядатимуть можливість наступства Мао Тсе-тунга і обсадження інших високих постів, опорожнених у партійній верхівці і армії. Жалобними мітингами проводить сам прем'єр-міністер КНР Гуа Куо-фенг, який дуже часто появляється біля катафалку Мао в товаристві інших верховодів і членів уряду. Картина, яка була передана китайською телевізійною сіткою і яку можна було бачити в Гонг Конгу, показує також тіло Мао прикрите червоним прапором і квітами. Біля катафальку весь час сидить дружина Мао Чіянг Чінг. На адресу уряду надходять чисельні телеграми співчуття не тільки із закордону, але також від окремих провінцій Китаю, які на думку багатьох кореспондентів, — вказують на дальше поглиблення непорозумінь в середині партійної верхівки. Не всі провінції надіслали телеграми співчуття.

В Пітсбурґському університеті відбудеться Франківська наукова конференція

Піттсбурґ (Н.Н.). — З рамени Департаменту слов'янських мов і літератур Піттсбурського університету та Комітету російських і східньоевропейських студій того ж університету відбудеться 23-го вересня, в год. 6:30 по полудні, в Шенлі Гол, наукова конференція, присвячена 120-літтю уродин і 60-літтю смерти Івана Франка. Доповідачами будуть: д-р Василь Ящун — професор Піттсбурського університету, організатор конференції; д-р Леонід Рудницький — професор ЛяСаль коледжу і д-р Валентина Бархон — асистент - професор Четтем коледжу. Модератором буде д-р Джейн Герис, асистент-професор і керівник Слов'янського Департаменту Піттсбурського університету.

Поряд із підготовкою до Конференції влаштовано в університетській бібліотеці (Гилмен Лайбері) виставку, в трьох габльотках якої розміщено побільшені світлини Франка з різних періодів його життя, зразки його творів, деякі замітні цитати з його творів в англійському перекладі та коротку біографію. Виставка триватиме до жовтня або й довше. Це дасть змогу тисячам студентів, викладачам та іншому персоналові познайомитися з постаттю Франка, вицвітом могутніх творчих сил українського народу.

Югославія протестує перед урядом ЗСА

Београд, Югославія. — Ройтер інформує, що Югославія перестерегла уряд ЗСА, що позитивна реакція в користь югославських антикомуністичних груп, які раніше захопили були літак з пасажирами, наразила на небезпеку відносини між Београдом і Вашінгтоном. Перестороги була опублікована югославською пресовою агенцією ТАНЮГ, яка переважно висловлює думку уряду. „Помиляються всі ті в З'єднаних Стейтах Америки, які думають, що югославсько-американські відносини можна вдержати нормальними навіть тоді, коли ЗСА толерують анти-югославську терористичну діяльність", сказано в повідомленні ТАНЮГ. Представник югославського уряду у Вашінгтоні Радомір Паткович передав в неділю, 12-го вересня ц.р., на руки речника Державного департаменту гострий протест уряду Югославії, в якому говориться, що уряд ЗСА допустив до поширення хорватськими піратами звернення, яке також опублікували деякі американські газети, у якому вимагається самостійности для Хорватії.

Громадяни стейту Ню Йорку вибирають кандидата на сенатора

Ню Йорк. — Члени - виборці Демократичної і Республіканської партій стейту Ню Йорк вирішать сьогодні долю сімох кандидатів на пост сенатора у прайборах обидвох партій. Обсерватори передбачають, що тільки 20 відсотків із загального числа 3.5 мільйона заресторованих демократів візьме участь в голосуванні на одного із п'ятьох кандидатів: конгресменка Белла Абцуґ, голова Міської Ради міста Ню Йорк Пол О'Дваєр, Деніел Мойнігеи, Абрагам Гіршфельд і Ремзі Кларк. Кандидатами у прайборах Республіканської партії, яка нараховує 2.6 мільйона управнених до голосування членів в цьому стейті, є сенатор Джеймс Баклі, який має вже запевнену номінацію Консервативної партії, і конгресмен Пітер Пайзер.

Мистецькі зустрічі в СССР під знаком „злиття націй"

Київ. — Київська „Радянська Україна" інформує про обміни мистецьких театральних груп, зокрема підкреслюючи „превеликую подію", приїзд в Україну Великого Театру Союзу ССР, що відсвяткував своє 200-річчя та виступ якого став фактором „взаємозбагачення" культур братніх республік. В Києві „звучали голоси славетних російських співаків, а в цей же сам час у Москві з великим успіхом виступали митці опери та балету імені Т. Г. Шевченка. „Радянська Україна" пише й про інші мистецькі обміни з „братньою Білорусією", а саме, до них приїхали митці з Української ССР, а відтак білоруська група побувала і в Києві. „Радянська Україна" підкреслює, що „у всіх цих фактах виявляється глибокий демократизм нашого багатонаціонального мистецтва, його інтернаціональна суть, зримі риси способу радянського життя"...

Паризька опера поставить балет „Іван Грозний" під проводом совєтського балетмайстра

Париж. — У Паризькій Гранд-опері готується до наступного театрального сезону, що незабаром розпочнеться, балет С. Прокоф'єва „Іван Грозний". Газета „Известия", подаючи про цю подію інформацію в числі з 5-го вересня, аж заходиться з „восторґа", що постановка цього видовища йде виключно силами самих французів, які з „захопленням" перемагають всі труднощі, бож вони не росіяни, а „цей спектакль дуже російський по кольориту, пластиці рухів, фабулі", — каже Юрій Миколаєвич Григорович, чільний совєтський балетмайстер, якого запрошено з Москви у Париж, щоб поставити цей, ґльорифікаючий давню Росію, балет. Всі „винуватці торжества" в Парижі й Москві „повні оптимізму", їх радує така співпраця „двох" великих театрів світу коли перший раз багато років Паризька Гранд-опера запросила для своєї балетної трупи головного балетмайстра Большого театру.

МОЖЛИВОСТІ ТА ШЛЯХИ І ЗАСОБИ ПОЖВАВЛЕННЯ ОРГАНІЗАЦІЙНОЇ АКТИВНОСТИ БУЛИ ТЕМОЮ НАРАД ГОЛІВ ОКРУГ УНС З ЕКЗЕКУТИВОЮ

Джерзі Сіті. — Можливості дальшого розвитку Українського Народного Союзу, більші в одних округах, слабші в інших, без сумніву існують, тільки їх треба змінити і хотіти їх використати, користуючись знаннями і відповідними аргументами та, головно, пляновою і постійною працею — твердили голови 19 з усіх 30 Округ Українського Народного Союзу під час своїх цілоденних спільних нарад із затрудненими в Головній Канцелярії головними екзекутивними урядовцями минулої суботи, 11-го вересня. Свої твердження і висновки деякі з учасників нарад потвердили найбільш переконливо, привізши зі собою та передавши під час нарад подання нових членів: голова Округи Янгставн пані Стела Воловшин від секретарки 348-го Відділу пані Марії Макар 12 аплікацій на 55,000 долярів забезпечення, голова Округи Твердого вугілля і секретар 164-го Відділу Тимко Бутрей з Шамокіну 10 аплікацій на 22,000 долярів забезпечення, голова Округи Ню Йорк і секретар 5-го Відділу Микола Хоманчук 5 аплікацій на 6,000 долярів забезпечення, голова Округи Піттсбурґ і секретар 161-го Відділу, головний радний Андрій Джула, три аплікації на три (Закінчення на стор. 6-ій)

Учасники конференції Голів Округ УНСоюзу з головними екзекутивними урядовцями в суботу, 11-го вересня 1976 р.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07303.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає
Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Похвальний почин

Товариство Українських Інженерів Америки і Українське Технічне Товариство Канади, мавши на увазі посилений наступ совєтсько-російських імперіялістів на українську культуру і науку та засуди на довгоречинцеві вироки українських науковців, яких Москва найбільше боїться — вирішили об'єднати свої сили і зусилля для розгорнення якнайширшої оборонної акції в ЗСА і Канаді, як також на форумах міжнародних організацій для рятування своїх колеґ і українських наукових вартостей.

Для розгорнення запланованої акції на всю ширину, заплановано відбути в днях 13 і 14-го листопада у Філядельфії Міжкрайовий З'їзд Українських Інженерів Америки і Канади, на якому будуть основно обговорені пляни акції, що відбуватиметься спільно з іншими центральними науковими, професійними, студентськими, культурними, політичними і громадськими установами.

Почин обох Товариств знайде напевно схвалення усіх українських організацій і установ у вільному світі та піддержку широких мас українських поселенців. З багатьох документів, підпільних видань і наочних свідків, відомо, що наприклад, в Академії Наук УССР й інститутах України, які своїм науковим рівнем не уступають таким же установам Москви, Ленінграду й інших міст, ведеться гостра внутрішня боротьба, яка, за словами совєтського ученого проф. М. Пераха, який перебуває тепер в Ізраїлі, зумовлена русифікацією. У зв'язку з цією русифікацією відбувається змаг „націоналістичних і русифікаторських елементів", маштаби якого величезні. Треба, очевидно, розуміти українських чи — по совєтськи — „націоналістичних" науковців, каже Перах, бож відомо, що русифікаторський курс, що його піддержують російські науковці та компартія і уряд, набрав застрашаючого виду. Наукові журнали майже повністю друкується російською мовою і цією мовою ведеться також переписка і діловодство.

У зв'язку з цим, почини Товариств Українських Інженерів Америки, Канади як і започатковану вже та ведену подібну акцію Українського Наукового Інституту в Гарварді треба не тільки привітати, але й дати їм всю можливу піддержку.

Видавця газети вшановано поштовою маркою

(М. Л-ий). — Появиться 13-центова поштова марка 18-го вересня ц. р. для вшанування Адольфа С. Окса, видавця щоденника „Ню Йорк Таймс". На марці є портрет Окса, вгорі над портретом у двох рядках надпис „Адольф С. Окс Пабліշер", а внизу під портретом „13 c. USA".

Окс набув на власність „Ню Йорк Таймс", що знайшовся був у фінансових клопотах 1896-го року, й узявся запопадливо поліпшувати його журналістичний і фінансовий стан. Гаслом Окса було: „Всі вісті, що надаються, треба друкувати", і він присвятив свій часопис для того, щоб читачам подавати щоденні вісті, які заслуговували на довір'я. В 1918-му році „Таймс" одержав першу нагороду Пуліцера — золоту медалю за похвальну журналістичну службу.

Окс народився в Сінсінаті, Огайо, в 1858-му році; його батько й мати були емігранти з Баварії. Сім'я пізніше перенеслася до Наксвіль, Теннесі. Ще хлопчиною Окс був розносщиком газет, друкарським учнем, опісля складачем, а 1878-го року, коли йому було двадцять літ, став управителем „Чатануга Таймс". Завдяки Оксові „Таймс" став сильно на ногах і став одним із передових газет на Півдні. Окс був теж основником „Савтерн Ассошіейтед прес,„ а від 1900 аж до смерти в 1935-му році її директором.

М. Мельник

НАУКОВИЙ ФОНД

Питання, яке багато говорить про наш національний характер, є: чому так тяжко дістати фінансову підтримку від української громади на того роду інституції як Науковий Фонд Українсько-Американської Асоціяції Університетських Професорів? Чому ми не зуміли дотепер створити ні однієї своєї власної сильної інституції?

З одної сторони ми заявляємо, що ми творимо суцільну етнічну групу тут в Америці і хотіли б, щоб та група чим довше втрималась, а з другої сторони ми не годні завважити, що безсумнівним наслідком нашої неохоти творити інституції на зразок НФ, буде скорий занепад української етнічної групи.

Коли тридцять років тому нова хвиля української іміґрації прибула до Америки, суцільність української етнічної групи починала кінчатися. Народні доми були порожні, українські організації ледве клигали, а у церквах можна було бачити тільки старших людей. Молодше покоління від української етнічної групи відійшло. Чому воно відійшло? А чому воно мало тієї групи триматись? Що та група собою представляла? Чим вона могла втримати при собі молодше покоління?

Ми, здається, не цілком усвідомлюємо собі, що ми тут не живемо на суцільній території, і тому одинока річ, що може втримати українську етнічну групу при житті, це доплив свіжої іміґрації і українські інституції. Тому, що на нову іміґрацію рахувати не можна, залишаються українські інституції, серед яких НФ повинен би відограти центральну ролю. Без того роду інституцій українська громада скоріше чи пізніше стане тулубом без голови.

Того роду тулуби довго існувати не можуть. А це була б шкода, тому, що тільки у вужчих культурних і соціяльних групах людина може жити повним життям. Та навіть і держава не має повної користи з людей, що ми їх окреслюємо „ні пес, ні баран".

Брак зрозуміння тієї фундаментальної аксіоми — це тільки частина нашої проблеми. Друга причина нашої нездібности творити наші інституції — це без сумніву деякі неґативні прикмети українського національного характеру. Нам варто б над тим подумати! Аджеж немає на світі багато п'ятдесятмільйонових націй, які хотіли б мати свою державу, та через стільки літ нездібні її створити. Мені здається, що ми робимо основну помилку, коли завжди спихаємо вину на ворога, чи ворогів і на несприятливі обставини.

Пригляньмося трохи ближче нашим дискусіям і реакціям, які мають більш чи менш безпосереднє відношення до проблеми НФ. Найбільш цікавою річчю є без сумніву заяви, мовляв, велика українська наука може тільки творитися при великому чужому університеті. Разом з тим іде критика українських інституцій, мовляв, вони собою нічого, крім сантиментальних відблисків минулого, не уявляють.

Того роду підхід — це в дійсності припущення, що українські інституції не мають ніякого вигляду на те, щоб творити велику українську науку. Звичайно, того роду припущення — це чистий нонсенс, та не в тому діло. Справа в тому, що велика кількість українців того роду тези підтримала, і тому так тяжко на НФ (та й на інші інституції) знайти жертводавців.

Чи таку пропозицію підтримали б німці, росіяни чи жиди? Про те навіть смішно і думати. Адже ж сила жидівської спільноти якраз і спирається на першорядних жидівських університетах і наукових інституціях. Отже, питання є: чому ми так скоренько і так масово погодились на те, що ми самі нічого путнього створити нездібні? Це питання не натягнене чи переборщене, тому що в нас уже не раз люди дивились із нехіттю і підозрінням на тих, хто шукав підтримки для українських інституцій, а дещо пізніше давали гроші тим самим людям, коли вони стали виступати від імени чужих установ.

Чи це значить, що українська громада мала б перестати підтримувати курси чи досліди українознавства при неукраїнських наукових інституціях? Цілком ні! Коли є запорука, що того роду інституції за українські гроші не будуть займатись антиукраїнською інтерпретацією української історії і культури, тоді грошова допомога для таких інституцій — це цілком нормальна річ. Кожна культурна етнічна група це робить. Проте є різниця між нормальною підтримкою і своїх і чужих інституцій (в тому порядку і з наголосом на „своїх") і просто неймовірним становищем, що нам своїх інституцій підтримувати не треба, бо ми нічого путнього створити не в силі.

Друга річ, що її деякі люди завзято пропаґують, це те, що українознавчі інститути при різних школах — це українські інститути. Виходить, що маємо українські інститути під українською адміністрацією і українознавчі інститути під неукраїнською адміністрацією і одні і другі так само українські. Подібна пропаганда ведеться довгий час. Вона цілковито фальшива, але на жаль, надто багато людей бере це за добру монету, і чим це кінчається? Воно кінчається чи скінчиться тим, що українська етнічна група залишиться без своєї власної сильної установи.

Чому український громадянин має підтримувати українську інституцію, коли начебто така сама українська інституція при якійсь престижевій школі принесе українській етнічній групі багато більше користи? Люди дослівно питають: як може професор „X" із своїм маленьким фондом порівнювати себе із інститутом при тій чи іншій відомій школі? Того роду люди досить природно прийшли до висновку, що підтримувати, наприклад, Науковий Фонд — це приблизно те саме, що кинути гроші в воду. І тут знову питання: чому це так легко українська громада до того роду висновків приходить? Чому вона з такою великою пошаною ставиться до українців, що репрезентують чужий авторитет, і просто нераз з кпинами дивиться на тих, що виступають від імени своїх власних інституцій? Чому ми під тим оглядом так багато різнимось від німців, росіян, чи жидів?

Чи пропаґанда, мовляв, „інститути українознавства при різних школах — це українські інститути", конечна для того, щоб дістати фінансову підтримку? Цілком ні! Як я вже згадував вгорі, при певних умовах і в додатку до своїх власних інституцій такі інститути можуть бути дуже корисні для української етнічної групи. Люди, що у творенні того роду інституцій зацікавлені, мають досить арґументів для того, щоб дістати підтримку без того, щоб уводити в блуд українську громаду. Вони не повинні популяризувати ідею інститутів при тих чи інших університетах коштом українських інституцій.

Ми можемо і ми повинні створити принаймні одну українську інституцію тут в Америці, яка собою дійсно щось уявляла б. Для існування української етнічної групи українські інституції необхідні. Без них українська етнічна група ніколи не

(Закінчення на стор. 5-ій)

ЗВЕРНЕННЯ ШКІЛЬНОЇ РАДИ УККА

Від споконвіку, відколи появилось людське життя на землі, найбільшими турботами батьків було виховання дітей і забезпечення їх майбутности. Ці справи полонять уми народів до нинішнього дня, бо вони завжди актуальні й непроминальні, а для українського народу, розсіяного по цілому світі, тимбільше важливі.

Українська спільнота в країнах свого поселення мусить вести наполегливу боротьбу за своє існування, за те, щоб не розплинутись у чужому морі, але втриматись на поверхні серед етнічних груп, серед чужого довкілля. Тож її завдання — спрямувати всю увагу й працю на виховання дітей в дусі національному й релігійному, а зокрема в царині українознавства. Це головне й почесне завдання усіх, це вимога сьогоднішнього дня, це вимога боротьби за збереження душі української людини, за її національну ідентичність і приналежність, що стала наголовком нової доби в історії України.

Важливу ролю в житті нації має українська мова. Для розвитку національного організму вона необхідна так само, як повітря для всього, що живе на цьому світі, тому цю мову треба навчати вже від раннього дитинства, розмовляючи нею насамперед вдома і продовжуючи в дитячих світличках і підготовчих клясах дошкілля. В тому напрямі слід вести постійну кампанію, пояснюючи молодим батькам про важливість навчання їх дітей української мови в підготовчих клясах, а опісля в школах українознавства. Вивчання української мови й збереження національої самобутности — конечне, бо на землях України віками йде затяжний бій за її існування. Московські володарі сумнозвісними „указами" та всякими іншими способами забороняли вживати українську мову, а під сучасну пору, то зорганізованим державним наступом намагаються знищити її, зліквідувати, щоб тим чином створити так званий „совєтський народ" з пануючою російською мовою.

Шановні Батьки! Докажіть, що ці справи Вам не байдужі, що добро дітей, їх освіта й знання рідної мови, майбутність нашої нації стоять на першому місці серед наших щоденних турбот, покажім, що у нас є зрозуміння й охота навчати наших малят української мови, а при тому вщепити в їх серце любов і пошану до всіх культурних надбань наших предків. Покійний поет Б. Кравців в одному зі своїх віршів написав:

„В чужину ідучи — узяв я жменю зілля
І горстоґку пісень, і жмут цілющих слів",

щоб тими піснями й словами навчити своїх дітей любови до Батьківщини. Так і Ви, Дорогі Батьки! Ідучи за покликом своєї душі, сповняйте свій обов'язок і в місяці вересні приведіть своїх дітей, яким в календарному році сповняються п'ять років життя, на заняття й науку в підготовчі кляси, що вже діють у Ваших місцевостях при школах українознавства. Там, в товаристві своїх ровесників, Ваші діти будуть вивчати чудову українську мову, пісні й молитви, будуть пізнавати свою національну приналежність, корінь свого походження, свій нарід.

Людина, яка знає мову своїх батьків і минувшину свого народу, є повновартісним його членом, все готовим стати в ряди леґіону борців за його Волю.

Наталія Хоманчук
Рефер. Дошкілля Шкільної Ради УКК

ПЛАСТОВЕ НОВАЦТВО ТОРОНТА ЗАКІНЧИЛО ТАБОРУВАННЯ

Репортаж О.Б.С.

Захмарене небо не давало завеликої надії на гарну погоду, як у неділю рано, 15 серпня, ми виїздили з Торонта на Пластову Січ в Графтон, Онтеріо. А по дорозі, напрочуд, прояснилося. І сонечко з-за хмар усміхалося до новачок і новаків, що зійшлися о год. 10-ій на Службу Божу.

Пластовий капелян о. декан І. Сиротинський, з любов'ю благословляв малих таборовиків на закінчення св. Літурґії, а багато батьків і мешканців Оселі приглядалися, як новацтво відмашеровувало до табору. „О год. 12:30 відвідини табору..." потішало тих, що хотіли вже тут, на місці, обняти та поцілувати власників жовтих хусточок, з якими не бачилися аж 2 тижні...

Пів першої, через гарно прикрашену таборову браму, батьки „як на прощу" входили до табору. Велика таборова емблема на брамі вітала всіх: п'ять олімпійських коліс, вічний вогонь і напис „ЮНІ ОЛІМПІЙЦІ 1976"...

На таборовій площі — Вічний вогонь!

Новацтво цього року таборувало в настрої Світової Олімпіяди, що скінчилася саме тоді, як вони починали таборувати. І довідуємося, що всі бачили закриття Олімпіяди на телебаченні... в таборі... А під час табору бачили фільми з попередніх Олімпіяд та свіжі прозірки з останньої, монтреальської*. Настрій спортовий. Всі радісні, веселі, показують батькам прикраси табору, куренів, поодиноких кімнат. Це вперше, що в Торонті таборують новаки і новачки разом. Спільно прикрашена їдальня в стилі Олімпіяди мабуть ледве вміщає голодних юних олімпійців.

Світова Олімпіяда мала 43 знаки - символи спортів-спортовців. І ними прикрашена їдальня. (Виконала бунчужна І. Дичко). Кімнати команди прикрашені офіційними олімпійськими афішами зі спортовцями.

Довідуємося, що дітвора знає спорти називати по-англійськи і по-українськи, і в часі табору всі сильно вправляли, щоб сьогодні взяти участь, — подумайте! — у власній олімпіяді...

Ледве дочікуємося 3-ої години. Ходимо по Пластовій Січі, де відбувається традиційний фестин. Тут можна наїстися, від вареників до печива з кавою, та зустріти друзів від торонтонців до гостей з Австралії. У веселому товаристві швидко минає час і спішимо знову на таборову площу.

Яке ж наше здивування, як перед куренями стоїть понад 100 хлопчиків і дівчаток у білих сорочинках, на яких той сам знак: 5 олімпійських коліс, вічний вогонь і напис „Юні олімпійці 1976".

А їхні опікуни — братчики в таких же сорочечках, тільки червоних. А „ще вища" братія в блакитних. Тут і командантка новачок, пл. сен. Квітка Сиротюк, і командант новаків, пл. сен. Андрій Харак... відразу пізнати, хто є ким на таборі!

Новак і новачка святочно підпалюють смолоскип від вічного вогню. Біжать через спортову площу до басейну... За ними вимашеровують „юні олімпійці" зі своїм проводом.

Перші змагання в басейні. Різні вікові групи, різні категорії, включно зі штафетою. А замість олімпійських медалей, на підвищенню святочна роздача кольорових стрічечок...

А тоді легка атлетика. Тут і біг на коротку віддаль, і на довгу, і скок у височінь і далечінь, і навіть футбольні змагання „за чашу"!, якими енергійно суддює станичний, пл. сен. Я. Соколик...

А після змагань, та роздачі стрічечок, закриття таборів. Новаки та новачки стають останній раз цього літа лавами під прапорами. Ще роздача посвідок відбутого табору, іспитів вмілости, відзначок. І знову — на білому тлі 5 олімпійських коліс, „вічний вогонь" (проєкт братчика Р. Хабурського). Діти гордо все стискають в кулачку і підіймають голівки вгору: два прапори: червоно - білий кленовий листок та блакитно-жовтий поволі - поволі опускаються на машті... В горлі щось стискає, робиться шкода, що вже кінець. Це мій найкращий табір — проголошує багато з них, несучи гарний спомин у будні життя.

* (Роботи обозного, ст. пл. В. Соколика).

Совєти критикують книгу Г. Смита „Росіяни"

Київ. — В Київській „Радянській Україні" появилася критична стаття М. Скуленка п. н. „Містер Сміт потрясає". Автор статті пише, що „не зважаючи на солідний обсяг, книжка під назвою „Росіяни", яка вийшла з-під пера колишнього кореспондента „Ню Йорк Таймсу" у Москві Х. Сміта, могла б лишитися в Сполучених Штатах непоміченою: про Радянський Союз пишуть чимало та вона була „гучно" розреклямована і на протязі одного року її перевидавали чотиря рази. М. Скуленко пише, що підтримали її ті політичні кола Америки, які ввесь час в пошукуванні, щоб... торпедувати „розрядку міжнародного напруження". Прецінь навіть в-во „Ню Йорк Таймс", що видало цю книжку, написало: „Висновки Хедріка Сміта потрясуть спокійну атмосферу розрядки". Далі автор пише, що Г. Сміт, прикриваючи свої мотиви, мовляв, ця книжка написана, щоб американці, пізнавши життя росіян, їх краще зразуміли, він прямо написав антирадянську книжку, щоб „підірвати довір'я між народами, кинути тіль на радянських людей, перешкодити розвиткові позитивних відносин між США і СРСР". М. Скуленко особливо підкреслює „силкування Х. Смита віднайти нові кляси у Совєтському Союзі, називаючи їх „антагоністичними клясами". М. Скуленко закидує авторові книжки видумку про те, що совєтські громадяни „в душі містичні, релігійні, забобонні люди", закидуючи йому обмеженість в лінґвістичному знанні, бож „совєтські люди" не тільки згадують Бога, але й чорта. Г. Сміт пише про те, що „совєтські люди" тільки й думають про те, щоб „втекти від радянської дійсности". А це, на думку Скуленка, вже цілковито неправильно. Також автор статті закидає неправильність Г. Сміта в оцінюванні молоді, мовляв, він повторяє „давню байку буржуазної пропаґанди про нездоланну прірву. написавши ще й про це, що молодь в Совєтському Союзі це „суцільні циніки", які „давно втратили громадянські ідеали". Далі пише М. Скуленко, що Г. Сміт, "удаючи з себе ревного захисника інтересів жіноцтва, манірно обурюється „чоловічим шовінізмом", який начебто панував в Радянській країні", а жінок в Совєтському Союзі називає „вільними, але не емансипованими". Це, на думку М. Скуленка, написане на те, щоб довести, мовляв, „нерівноправне становище жінки в Радянському Союзі".

М. Скуленко не може простити Г. Смитові, що коли він ілюструє культуру „совєтського народу", висловлюється, що „культура в цій країні починається і кінчається п и с а ннями жменьки зрадників". А ці інформації, пояснює автор, він не призбирав не від кого іншого, а знаходячись поміж „відщепенцями", які для Г. Смита були джерелом інформації. Вся книжка в цілості — в оцінці совєтського критика, підсипана низької вартости анекдотами, щоб представити у „спотвореному світлі наше суспільство, наш народ, радянський спосіб життя".

Ціль Г. Смита і в-ва „Ню Йорк Таймсу" — виразна — „підставити бомбу під атмосферу розрядки" — пише М. Скуленко.

Михайло Біда

Українсько-Американська Фундація в пам'ять Романа В. Смука

(10)

Фундація постала з ініціятиви д-ра Романа І. Смука, його родини та ініціятивного Комітету, які заснували цю Фундацію в пам'ять передчасно померлого сина і брата, Романа Володимира Смука. Тож у зв'язку з тим родина д-ра Романа І. Смука на початок дала вклад до заснованої Фундації — грошову суму 250,000 (двісті п'ятдесят тисяч) долярів.

З огляду на те, що ця Фундація є публічною інституцією, а не приватною, а тому згідно права українське суспільство повинно вкласти до Фундації певну грошеву суму в готівці чи нерухомостях. Українська спільнота не тільки дає вклад, але старається розбудовувати цю Фундацію та контролювати її. Капітал вложений до Фундації є основним і сталим капіталом, який є непорушним і його ніколи не можна вживати. Дозволяється вживати тільки прибуток від основного капіталу, цебто відсотки, ті, що їх приносить домовлена річна процентова стопа. Увесь річний прибуток від основного капіталу кожного року має бути розподілений.

Фундація є заінкорпорована в стейті Іллиной 15 червня 1975 р. із обсягом та сферою діяння на всю територію ЗСА. Також рішенням Податкового Уряду (I.R.S., Internal Revenue Service) з дня 23 грудня 1975 р. Фундація затверджена, як неприбуткова інституція, звільнена від податку, та одержала право виплати посвідки жертводавцям про звільнення від податку. Tax Exempt: Nr. CH-80-75-778.

Згідно Правильника Фундації — Стаття 2 постановляє, що членом корпорації може стати кожна фізична особа, корпорація, трест, товариство і т.п. через вклад пожертви у формі капіталу до Фундації. Кожний член, чи це буде фізична особа, чи якесь товариство, якщо вкладе до Фундації суму — 500 долярів, буде мати право голосувати на річних зборах Фундації. Кожному членові не дозволяється мати більше, ніж 50 голосів.

Члени Фундації поділяються на три категорії: 1) членів - прихильників, які вкладуть до Фундації менше ніж 500 долярів, 2) члени активні, які вкладуть 500 долярів або більше, і 3) члени фундатори, які вкладуть — 5,000 долярів або більше.

Гроші на стипендії для незаможних студентів та наукові й культ-освітні цілі буде призначати Дирекція Фундації, зложена з представників нашої спільноти в ЗСА, цебто: представників наших українських церков, братських союзів, академічного світу, культ-освітніх організацій, промислу, купецтва та вільних професій, покликаних згідно з статутом Фундації на визначений час більшістю голосів.

Першими основоположниками публічної Українсько-Американської Фундації в пам'ять покійного Романа Володимира Смука є, насамперед достойна родина панства Смуків: д-р Роман І. Смук (батько), пані Стефанія Смук (мати), пані Аніта Ґльорія Лютер з Смуків (донька) і пані Маргарита Смук (дружина покійного Р. В. Смука).

Ініціятивний Комітет: д-р Петро Моцюк, Іван Деркач, Український Народний Союз — репрезентант мґр Уляна Дячук; „Провидіння" — Союз Українців Католиків в Америці — репрезентант мґр Степан Скробач; Український Робітничий Союз — репрезентант п. Павло Коновал; Українська Народна Поміч — репрезентант п. Мирон Левицький; Катедра св. Володимира в Чікаґо — репрезентант протопресвітер Федір Білецький; д-р Павло Пундій; проф. д-р Михайло Біда; мґр Володимир Ничай; інж. Володимир Огаренко; мґр Мирон Примак; проф. д-р Ярослав Комаринський; проф. д-р Дмитро Штогрин; проф. д-р Петро Стерчо; проф. д-р Юрій Фединський; п. Микола Домашевський; п. Володимир Засадний; мґр Василь Іващук; п. Іван Сарвадій.

Як видно з повищого, то склад осіб Дирекції Фундації складається з досить авторитетних та загальнознаних людей, які посідають різні професії, або є репрезентантами великих братських запомогових союзів, чи навіть є тут українські індустріялісти, які вправно керують своїми фабриками. А це вже каже нам вірити в те, що Фундація, очолювана такими талановитими особами, зуміє з користю працювати для нас усіх українців не тільки в Америці, але також для тих наших кровних братів та сестер, що є розкинені в усій діяспорі. Але, очевидно, до цього потрібно відданої та активної співпраці й жертвенности всіх свідомих українців.

Пам'ятаймо, що ця Фундація повинна стати зародком нашого національного допомового фонду, в якому буде відбуватися процес акумуляції нашого „залізного капіталу", який ніколи і ніким не буде нарушений, а лише з відсотків від основного капіталу будуть черпати фонди для наших пекучих національних потреб. Тож усі ми від неплідних дискусій приступаймо до конкретного чину, й помагаймо збудувати нашу національну матеріяльну базу, під яку вже заложено тривкі фундаменти, і дальша її розбудова вповні залежить від нашої свідомости та щирої жертвенности.

На закінчення, ще хочу виявити свою незмірну радість і задоволення, що офіційне відкриття Українсько-Американської Фундації в пам'ять Романа Володимира Смука в Чікаґо відбудеться якраз у 200-річчя Американської Незалежности і 100-річчя нашого українського поселення тут, на вільній землі волелюбного Вашінґтона.

Фундація приймає всякі пожертви, як в грошах так і в нерухомостях, цебто будинки, фарми, записи і пожертви на означені цілі.

Місце осідку Фундації:
Ukrainian-American Foundation
2054 West Chicago Ave.,
Chicago, Illinois 60622.
Tel. (312) 278-6455.

(Кінець)

УКРАЇНСЬКИЙ ТРІЮМФ

СТОРІНКА ГРОМАДСЬКОГО КОМІТЕТУ 200- і 100-РІЧЧЯ У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

Український тріюмф

Більш як два роки невпинної і невтомної, хоч і не все вдячної, праці українського Громадського Комітету для відзначення у Філядельфії цьогорічних ювілеїв 200-річчя ЗСА і 100-річчя українського поселення в Америці — не пішло намарно. Віра у добру справу промостити дорогу українському мистецтву і культурі у широкий світ, поширити добре ім'я української культури, мистецтва, пісні і танку, української книжки і науки, словом нести добре українське вільне ім'я у можливо найширші круги американського й іншонаціонального світу, — була тим ідейним стимулом, що не дозволяв членам Громадського Комітету на чолі з його головою опускати рук навіть у критичних моментах своєї праці, яка не все знаходила належне й одностайне зрозуміння серед усіх прошарків нашої громади. Ця віра у добру ціль була постійним рушієм і наказом незломно сповняти прийняте на себе добровільно завдання.

І ця віра у добру справу і невпинна праця дали у висліді успіхи, не звичайні, а небувалі, успіхи не тільки Громадського Комітету, а цілої громади, принесла тріюмф українському імені у широких колах неукраїнського світу.

Годі в рамках цієї статті перечислити усі ті українські імпрези, концерти, виступи поодиноких ансамблів, виставки, публікації, що почерез два роки постійно свідчили перед широкими кругами інтернаціональної публіки про українську культуру і у висліді дали одну велику й успішно завершену цілість.

Українська образотворча виставка з участю коло 50 мистців, виставка народного мистецтва і концерт у Музеї Пенсильвенійського Університету в листопаді 1975 р., численні участі та виступи українських хорів і тацювальних ансамблів у різних міжнаціональностевих програмах, участь в інтернаціональному фестивалі, шеститижнева виставка народного мистецтва у Болч Інституті в червні-липні 1976 р., знову ж з черги одномісячна образотворча виставка корифеїв українського мистецтва: Архипенка, Грищенка, Гніздовського і Крука та виставка народного мистецтва у Музеї Пенсильвенійського Університету в серпні цього року, двомісячна виставка української книжки у серпні і вересні тепер у Бібліотеці Пенсильвенійського Університету, проклямації Українського Тижня губернатором Стейту Пенсильвенії і посадником Філядельфії, кожноденна програма цього тижня із показами ткацького плетення на гуцульському варстаті, показ вишивання, дереворізби, писання писанок, кераміки, самостійні хорові й танцювальні концерти у „Фолклайф" павільйоні і в театрі Індепенденс Молл і надзвичайно успішне завершення Українського Тижня великою маніфестацією українського співочого, музичного й танцювального мистецтва, зарепрезентованого гідно його чоловими носіями підчас Українського Фестивалю „Гомін України" уперше в історії Філядельфії в літньому амфітеатрі Робін Гуд Делл при участі понад п'ятнадцятитисячної публіки, — це все у цілості разом дало у висліді український тріюмф.

Ми вийшли із нашого вузького ґетта. Завдяки праці українського Громадського Комітету ми вивели українське мистецтво із малих українських хатніх кімнат у широкий світ, у те місце, де місце корифеям українського малярства і скульптури — у Музей Університету Пенсильвенії. Ми показали українську книжку не перед нечисленними нашими відвідувачами у малій спортовій залі, а на професійному поземі перед широкими кругами майбутніх керівників американського публічного життя — університетській молоді і професурі у Бібліотеці Університету Пенсильвенії.

Ми видали коло сто п'ятдесяти тисяч примірників різного роду публікацій англійською мовою і поширили їх, де тільки була змога. Ми здобули не тільки офіційне визнання і признання урядових чинників стейтової і міської адміністрації, але також ми приєднали для українського імени прихильність і великий розголос у місцевих американських радіо, телевізіях та в американській щоденній пресі через цілий час Українського Тижня, що не все так легко дотепер удавалося. А Український Фестиваль „Гомін України" в Робін Гуд Делл із участю чолових носіїв українського співочого, музичного і танцювального мистецтва був тріюмфальним завершенням українського успіху перед 15-тисячною публікою.

Підсумовуючи, — це все не лиш велика культурно-громадська праця ювілейного Комітету, це праця, що має свій вимовний і далекосяглий політичний характер і значення. І це слід зарахувати як чи не одну з найбільших заслуг і успіхів Громадського Комітету.

А вкінці, — ми здобули назад віру у себе самих. Ми здобули назад нашу громаду, яка своєю масовою участю в Українському Фестивалі в Робін Гуд Делл здала іспит зрілости свого державницького думання і діяння, і доказала, що їй є все близький серцем і дорогий — Гомін України!

Виставка Української Книжки

Ця двомісячна виставка української книжки під наголовком „Українці в Америці" у головній Бібліотеці Пенсильвенійського університету (Чарлс Петтерсон Ван Пелт Бібліотека) при 34-ій і Волнат вулицях у Філядельфії обіймає в селекції в англійській й українській мові різні ділянки українського життя у ЗСА, показуючи зв'язок поселення з Україною, а далі — українське мистецтво, літературу з особливими підкресленнями дитячої літератури, джерельні матеріяли, наукові установи, пресу, громадське життя, рух спротиву в Україні і його піддержку українцями в поселенні тощо. Це виставка, за словами директора Бібліотеки ДеГенаро, на високому культурному університецькому рівні, що показує вартість української книжки і є добрим джерельним показником для усіх, а зокрема для студіюючої університетської молоді. Її підготовила Комісія виставки української книжки при Громадському Комітеті, зложена із досвідчених в тому ділі людей, професійних бібліотекарів, архіварів й університетських професорів в складі: д-р Роман Кос, федеральний бібліотекар — голова, та члени: д-р Наталія Пазуняк, мґр Марта Тарнавська, архівар Софія Геврик та інж. Тит Геврик.

Виставка відкрита кожного дня від 1-го серпня до 28 вересня у головній бібліотеці Пенсильвенійського університету при 34-ій і Волнат вулицях у звичайних годинах праці бібліотеки (у вересні від ранніх годин ранку до пізньої ночі, включно із суботами і неділями).

Український Тиждень

З нагоди Українського Тижня у Філядельфії у відповідь на запрошення Громадського Комітету звеличити своєю присутністю українські відзначування ювілеїв незалежности Америки і 100-річчя українського поселення, при нагоді свого приїзду на 41 Евхаристійний Конґрес, наспіли на руки голови Громадського Комітету архиєрейські благословення та привітальні побажання успіху праці для добра народу від Їх Блаженства Патріярха Йосифа, який з причин заборони Ватикану не міг особисто приїхати до Філядельфії у тому часі.

На програму Українського Тижня складалися постійна виставка народного мистецтва у спеціяльно побудованому павільйоні „Фолклайф", щоденні живі покази із народного мистецтва протягом дня та виступи місцевих співочих і танцювальних ансамблів вечорами.

У перший день Українського Тижня, понеділок, 9 серпня, уся програма разом із заповідженим концертом мішаного хору „Кобзар" мусіла відпасти через зливний дощ і сподіваний гураґан.

У вівторок, 10-го серпня — початок великого українського успіху, павільйон „Фолклайф" виповнений вщерть під час виставки народного мистецтва й ентузіястичне захоплення публіки півторагодинним виступом танцювального ансамблю „Волошки" під керівництвом Зої Ґраур-Корсун.

Середа, 11-го серпня, принесла надзвичайний успіх і розголос у місцевій американській пресі. Показ ткання на гуцульському варстаті, що його переводила п-і Евдокія Сороханюк у стилевому гуцульському строї, та показ дереворізби членом „Черемошу" Михайлом Луцевим (також у гуцульському строї), відвідують кореспонденти щоденника „Івнінґ Бюлетень" і відразу виявляють свою позитивну оцінку, поміщуючи таки того ж дня на першій сторінці у двох пополудневих виданнях „Бюлетеню" велику кольорову знімку Михайла Луцева під час показу дереворізьби. Увечорі у середу успішно виступає перед численною публікою „Танцююча Сопілка" — хореограф Зоя Ґраур-Корсун, виконавці: Маруся Штинь, Орися Гевка, Володимир Хапко, Галя Хапко, І. Бандера.

Четвер, 12-го серпня, — велике зацікавлення показом вишивання, що його переводила п-і Ірена Прончак.

П'ятниця, 13-го серпня 1976 р., — історичний день тріюмфу доброго українського імени. Удень у павільйоні „Фолклайф" показ кераміки п. Іреною Татарською, а увечорі — кульмінаційна точка Українського Тижня у Філядельфії, тріюмф української пісні, музики й танцю — Український Фестиваль „Гомін України" у Робін Гуд Делл при участі понад 15 тисяч глядачів, — небувала маніфестація доброго українського імени, підтверджена і визнана офіційною Грамотою Признання від Управи міста і ювілейної аґенції „Філядельфія '76".

Субота, 14-го серпня, — продовження українського успіху. Показ писання писанок відомою писанкаркою Марією Мазур збирає сотні зацікавлених американців, а по полудні павільйон „Фолклайф" аж стрясається від безупинних оплесків публіки, коли гуцули із танцювального ансамблю „Черемош" під керівництвом Дмитра Сороханюка „танцують, аж си порох курит".

А в неділю, 15 серпня 1976 р., — тріюмфальне закінчення Українського Тижня у Філядельфії у спеціяльно побудованому для ювілейних імпрез літньому театрі на Індепенденс Молл. Три філядельфійські танцювальні ансамблі: „Черемош" (кер. Д. Сороханюк), СУМА (кер. М. Бойчук) і наші „Волошки" (кер. Зоя Ґраур-Корсун), викликають захоплення і бурі ентузіястичних оплесків півторитисячної публіки.

Український Тиждень у Філядельфії — це щось куди більше, як великий успіх праці Громадського Комітету, — це велетенський успіх цілої української громади, — це небувалий досі успіх доброго українського імени взагалі.

Книжка „Українці в Пенсильвенії"

Після відбутих імпрез черговим дуже важливим, хоч і останнім для зреалізування з різних технічних причин, завданням Громадського Комітету у Філядельфії у цілості намічених плянів відзначувань 200-річчя ЗСА і 100-річчя українського поселення є видання книжки „Українці в Пенсильвенії" англійською мовою, призначеної для інформації англомовних читачів.

Ця публікація обійматиме перегляд українського життя у Пенсильвенії на протязі сторічного поселення, при чому багато місця зокрема присвячено Філядельфії, як центрові українського громадського життя. Її зредаґувала Редакційна Комісія Комітету в складі: голова д-р Олександер Лужницький та члени: д-р Наталія Пазуняк, Михайло Елько, інж. Олег Черняківський, д-р Марія Струтинська, Таня Кравців і Надя Дякун.

Книжка добігає свого кінцевого етапу коректи і незадовго появиться друком у накладі 10,000 (десять тисяч) примірників.

Образотворча виставка

Перша одномісячна образотворчо - мистецька виставка, що відбулася з рамени ювілейного Громадського Комітету у Філядельфії в музеї Пенсильвенійського університету в листопаді минулого року, обіймала твори 50-ох українських малярів і скульпторів.

Цьогорічна, друга з черги цілоомісячна мистецька виставка в тому ж музеї у серпні ц.р. обіймала тільки твори чотирьох чолових репрезентантів українського малярства і скульптури: О. Архипенка, О. Грищенка, Я. Гніздовського і Гр. Крука. Її урочисте відкриття, враз із виставками народного мистецтва і української книжки, відбулося 31-го серпня.

Образотворчі виставки підготовила Мистецька Комісія Громадського Комітету в складі: проф. Петро Мегик, голова, та члени—скульптор Петро Капшученко, мґр Зенон Фещак, професійний чоловий працівник музею „Сівік Сентер" маляр Юрій Гура, Софія Геврик, мґр Оксана Ґенґало, д-р Наталія Пазуняк, Ярослава Савчак і мґр Іван Скочиляс. Комісія видала гарно і професійно оформлені інформаційні памфлети англійською мовою.

Обидві виставки втішалися високою оцінкою американських та іншонаціональних мистецьких кіл. Її оглядало багато чужинців, головно дуже масово в часі Евхаристійного Конґресу у Філядельфії.

philadelphia

Certificate of Official Recognition

Accorded to

The Ukrainian Bicentennial Committee

For Participating in Philadelphia's Observance of the Nation's Bicentennial, 1776-1976

By

Philadelphia '76, Inc.

and

The City of Philadelphia

HONORABLE FRANK L. RIZZO
Mayor City of Philadelphia

RICHARD C. BOND
Chairman, Board of Directors

Фестиваль „Гомін України"

Український Фестиваль „Гомін України", що відбувся заходами ювілейного Громадського Комітету у Філядельфії в п'ятницю, 13-го серпня ц.р., перший раз в історії Філядельфії у літньому амфітеатрі Робін Гуд Делл, пройшов із надзвичайним успіхом при масовій участі глядачів у числі понад 15 тисяч осіб.

В ньому брали участь чолові носії українського співочого, музичного і танцювального мистецтва: співаки, при фортепіяновому акомпаньяменті піяніста Томи Гринькова: меццо-сопрано Рената Бабак, кол. солістка Львівської опери і Большого Театру, бас-баритон Андрій Добрянський, соліст Метрополітальної опери в Ню Йорку, світової слави піяніст-віртуоз Роман Рудницький, мішаний хор „Кобзар" з Філядельфії під дириґентурою Роксоляни Гарасимович при фортепіяновому супроводі Томи Верді, Українська Капеля Бандуристів ім. Т. Шевченка з Детройту під дириґентурою Григорія Китастого та танцювальний ансамбль СУМА „Верховинці" з Ню Йорку під керівництвом Олега Ґензи. Надхнена цим „музичним бенкетом" публіка виявляла своє захоплення безперервними оплесками і вставанням з місць.

В часі Фестивалю представник міста і міської ювілейної аґенції „Філядельфія '76" Пол Ґарабідіян, великий і щирий приятель українців, вручив Громадському Комітетові на руки його голови д-ра Івана Скальчука в асисті декількох членів Президії Комітету Грамоту Признання, знімка якої поміщена у сьогоднішній сторінці для задокументування в історії українців у Філядельфії. Також містимо декілька світлин із фестивалю. Нам прикро, що з уваги на обмежене місце сторінки не можемо помістити більше світлин із фестивалю та інших імпрез Громадського Комітету. Зате більше знімок було поміщено у звичайних числах „Свободи" та в англомовному „Українському Тижневику".

Довший і точніший репортаж про цей Український Фестиваль пера мґра Олександра Луцького був надрукований у „Свободі" ч. 148 за вівторок, 17-го серпня.

Симпозіюм — „УКРАЇНЦІ В ЗСА"
ГРОМАДСЬКИЙ КОМІТЕТ 200-РІЧЧЯ ЗСА І 100-РІЧЧЯ УКРАЇНСЬКОГО ПОСЕЛЕННЯ В АМЕРИЦІ

при співпраці
Осередка Наукового Товариства ім. Шевченка,
Відділу Т-ва Українських Інженерів Америки,
Відділу Українського Лікарського Т-ва Північної Америки
Менор Джуніор Коледжу
влаштовує на закінчення ювілейних імпрез

в суботу, 18 вересня 1976, в годині 12-ій полудня в Менор Джуніор Коледжі, Дженкінтавн, Па., науковий симпозіюм на тему: „Українці в З'єднаних Стейтах Америки", в якому беруть участь:

- д-р О. Андрушків — „Наукове Товариство ім. Шевченка в ЗСА";
- д-р Л. Добрянський — „Закордонна політика З'єднаних Стейтів і концепція неросійських народів";
- д-р Ю. Фединський — „Вклад українців в американське навчання";
- о. д-р І. Нагаєвський — „Українська Католицька Церква в ЗСА і Український патріярхат";
- д-р Б. Процко — „Коротка історія українців в Пенсильвенії";
- д-р Д. Штогрин — „Вклад американських українців в розбудову і добробут ЗСА";
- інж. С. Процюк — „Участь українських інженерів в технологічному і індустрійному розвитках ЗСА";
- д-р Р. Осінчук — „Двадцять п'ять років Українського Лікарського Т-ва Північної Америки".

УКРАЇНСЬКИЙ ТРІЮМФ

Сторінка Українського Громадського Комітету у Філядельфії

Зредаґували: інж. Методій Борецький, мґр Олександер Луцький, д-р Іван Скальчук.

Виставка народного мистецтва

Цю виставку, що обіймає зразки українського стилевого народного мистецтва: народні і гуцульські строї, вишивки, килими, різьби в дереві, писанки, гуцульську піч, мапи України із зазначенням поодиноких реґіональних зразків одягу і писанок, улаштував Громадський Комітет у Філядельфії уже дотепер три рази на протязі своєї дії. В листопаді 1975 р. в музеї Пенсильвенійського університету протягом місяця, а в цьому році впродовж 6-ти тижнів у Болч Інституті в червні аж до кінця липня, і на протязі цілого серпня у музеї Пенсильвенійського університету.

Ця виставка зустріла дуже прихильний відгук не лише у численних відвідувачів, але також у професійних колах управи музею і міської аґенції „Філядельфія '76", які оцінили її як відмінно-визначну, подаючи її як взір для наслідування усім іншим організаторам виставок.

У наслідок цього офіційні кола аґенції „Філядельфія '76" запропонували Громадському Комітетові продовжувати її протягом дальших двох місяців аж до кінця жовтня у виставкових приміщеннях Філядельфійського Національного Банку при 421 Чеснат вул., недалеко коло Індепенденс Гол. У цьому приміщенні зараз відбуваються ювілейні виставки Стейтів: Тексас, Міссісіппі, Вірджінія, Делевар і Мериленд, а пересічна фреквенція відвідувачів там начислюється на понад тисячу осіб денно.

Отже тепер уже четвертий раз з черги виставка українського народного мистецтва буде перенесена з університетського музею безпосередньо до Філядельфійського Національного Банку при 421 Чеснат вул., де буде поруч стейтових виставок відкрита на протязі двох місяців від 1-го вересня до 31-го жовтня ц.р., що є черговим небувалим досі успіхом доброго українського імени завдяки дії українського ювілейного Громадського Комітету.

Ці виставки підготовила Комісія Народного Мистецтва Комітету в складі: інж. Стефанія Пушкар — голова, та члени: Марія Мазур, Леся Бервецька, д-р Марія Струтинська, Дмитро Сороханюк, Евдокія Сороханюк, Стефанія Кохановська, Дмитро Ткачук і Михайло Луців, який зокрема здобув великий пропаґандивний розголос для українського доброго імени на сторінках американської преси, коли місцевий щоденник „Івнінґ Бюлетень" на першій сторінці помістив його велике кольорове фото у стилевому гуцульському строї під час показу дереворізьби в рамах Українського Тижня у Філядельфії.

Список жертводавців

На Фонд Української Участи для відзначення Ювілеїв 200 і 100-річчя у Філядельфії.

По 525. дол.: Відділ Т-ва Українських Інженерів Америки.

По 500. дол.: Український Народний Союз („Свобода") і Українська Щадниця.

По 450. дол.: Окружна Рада Союзу Українок Амереки.

По 250. дол.: СУК „Провидіння" (Гол. Управа) і УККА (Відділ).

По 200. дол.: Українська Кат. Катедра Непорочного Зачаття і Кредитова Кооператива „Самопоміч" і НТШ (Науковий Осередок).

По 150. дол.: інж. М. Борецький, Українська Православна Катедра св. Володимира і УСО „Тризуб".

По 110. дол.: Українська Крамниця Церковного Виряду (Кир Василь Лостен).

По 102. дол.: д-р М. Ценко.

По 100. дол.: проф д-р О. Біланюк, інж. М. Білас, Е. Білинський, крамниця хат. устаткування „Еко", крамниця п-і М. Ганусей, М. Гула, д-р М. Диміцький, гуртівня „Космос", інж. М. Лукавський, мґр О. Луцький, М. Мазур, І. Марків, о. шамб. Р. Москаль, Наша Українська Школа при Осередку СУМА, Крамниця хат. устаткування п-ва М. Петришин, інж. С. Пушкар, В. Риндич, д-р І. Скальчук, Українська кат церква св. Йосафата, інж. І. Харамбура, В. Циган, д-р Т. Цісик, д-р О. Черник і мґр В. Яців.

По 85. дол.: В. Наконій.

По 70. дол.: св. п. інж. В. Качор і д-р Ю. Луцишин.

По 50. дол.: Т-во „Бойківщина" (Гол. Управа), Станиця Б-ва 1-ої Укр. Дивізії УНА, Д. Ващук, С. Гавриш, Український Робітнич. Союз (Злучені Від.), О. Керницький, харч. крамниця пп. Коженьовського і Пазуняка, Літературно - Мистецький Клюб, мґр О. Луцький, С. Мазурок, Кир В. Лостен, М. Насевич, М. Пришляк, УНС (Окр. Ком.), о. Т. Сохох,

(Закінчення на стор. 4-ій)

Список жертводавців

(Закінчення зі стор. 3-ої)

СУМА (Осер. ім. УПА), УНС (Від. 339), Українська Православна Церква св. Андрія, Д. Точковський, Гуц. Т-во „Черемош", д-р В. Чума, дир. І. Шаран і В. Януш.

По 40. дол.: Р. Гевко, о. В. і Р. Грабець, В. Коруд, П. Кирвиленко, СУК „Провидіння" (Від. 144) і Г. Тимків.

По 35. дол.: інж. М. Нич і О. Тритяк.

По 30. дол.: В. Гнідий, інж. І. Лисий і С. Мадилюс.

По 25. дол.: інж. Р. Андрейчук, І. Бабяк, кооператива „Базар", М. Баранецький, д-р Я. Бернадин, М. Бесага, о. митрат С. Біляк, С. Бриндзей, С. Вишинський, д-р М. Войтович, С. Волянюк, Г. Захарко, М. Захарченко, Я. Гречка, П. Ґенґало, д-р Б. Гнатюк, Т. Гриців, Дім Української Молоді, В. Зелем, Т. Іваськів, И. Кадило, Е. Каратницький, М. Ковальчин, д-р Я. Колибабюк, П. Кондрат, інж. Р. Кравців, інж. Б. Кульчицький, д-р І. Кунаш, А. Кушнір, мгр. У. Мазуркевич, крам. п-ва Лукасевичів, Я. Мартинович, С. Новаківський, мгр. С. Новоженюк, ООЧСУ (Об'єднання Жінок), ООЧСУ (Від. 6), Н. Павлюк, хор „Прометей", д-р Ю. Рибак, Е. Рогач, д-р В. Саляк, інж. М. Сеник, І. Свора, проф. д-р П. Стерчо, СУА (Від. 90), СУК „Провидіння" (Від. 5), УНС (Від. 82), СУА (Від. 98), Українська Баптистська Церква, Українська Громада (Клюб при 23 вул.) Українська Народна Поміч, хор при Укр. Кат. Катедрі НЗ, Д. Шобля, інж. В. Шиприкевич, мгр М. Шиприкевич. арх. Р. Швед і М. Яремчук.

По 24. дол.: д-р В. Кострубяк.

По 21.69 дол.: мгр. В. Колінко.

По 20. дол.: мгр Б. Артимишин, д-р В. і А. Безушки, О. Бурштинський, В. Возьний. мгр Б. Волчук, проф. д-р О. Гардецький, інж. І. Даниленко, І. Данківський, Б. Казанівський, М. Капій, інж. М. Каплистий, Т. Квятковський, В. Кенан, д-р Р. Кос, Н. Кліщ, І. Кнігницький, Василь Куропась, Вол. Куропась, д-р Л. Кушнір, А. Левицька, Г. Лях, С. Лупаліо, П. Марчиха, А. Міджак, інж. О. Німилович, інж. М. Романець, д-р Б. Сілецький, М. Стефанишин, СУА (Від. 20), інж. О. Турчин, УНС (Від. 430), А. Федорович, С. Юрчак, інж. І. Журжа і д-р Я. Яримович.

По 18. дол.: П. Капшученко (з цього 13 дол. із збірки)

По 15. дол.: О. Безборотько, В. Брикович, М. Гаврисюк, С. Голь, І. Дмитрук, Т. Коросель, інж. Л. Дяченко, Ф. Лукянович, М. і С. Мак, інж.. О. Мартинович, Г. Наганда, мгр З. Погорило, О. Сохор, СУК „Провидіння" (Від. 73), П. Тарнавський, УНС (Від. 153), УНС (Від. 324), крамниця „Фантазія" (п-і О. Куц), д-р П. Федорів і О. Федорів.

По 12.50 дол.: Школа при Церкві св. Анни у Воррінгтоні.

По 12. дол.: СУК „Провидіння" (Від. 44).

По 11. дол.: СУА (Окр. Рада).

По 10. дол.: С. Абрам, інс. М. Алексевич, мгр М. Артишин, Е. Барилка, о. Т. Бариляк, М. Бачара, І. Бейсарович, І. Бережницька, д-р О. Білик, Е. Білинський, Я. Бобинський, Е. Богачеський, Х. Боднар. М. Бойчук, д-р А. Бойцун, інж. І. Бугай, В. Варецький, І. Васюта, інж. В. Винницький, З. Вишинський, Р. Вомпель, І. Вонс, І. Ганрилюк, М. Гаврилюк, Е. Гаранчук. В. Гарасевич, О. Гарасимович, д-р П. Гевка, М. Гентиш, М. Гладій, інж. Ю. Головчак, проф. М. Грабенський, Д. Грамяк, інж. В. Гной, В. Гудз, Т. Дацик, С. Данилів, Я. Данилів, Б. Данківський. О. Данківська, В. Дворецький, І. Добош, П. Дорош, Я. Дейнека, інж. К. Дидинський, П. Дідух, М. Дробанчук, І Дубіль, інж. Я. Зубаль, В. Зуляк, М. Іванишин, Г. Іней, проф. І. Ісаїв, М. Карпин, Л. Квасницький, С. Кобар, Т. Коваль, інж. М. Ковальчук, інж. Б. Коженьовський, інж. В. Коженьовський, О. Коженьовський, М. Колодій, В. Костюк, інж. З. Кохановський, П. Кравчук, М. Красівський, П. Кулинич, інж. С. Кульчицький, О. Кусень, харч. крамниця п-ва Кушнірів, інж. Р. Левицький, радн. Д. Левчук, Ю. Лесюк, А Лопатинський, Н. Лопатинська, Б. Луців, В. Луців, Л. Люба, М. Мазяр, інж. О. Мамчин, Л. Марків, М, Маслій, Е. Маслянка, мгр В. Масюк ред. З. Матла, Б. Міжак, В. Мочернюк, П. Наконечний, П. Ольховський, Т. Оніль, С. Онуфрейчук, крамниця „Оріон", (М. Дуцилович), інж. І. Пак, В. Панчак, мгр Б. Перфецький, І. Пиртко, В. Повзанюк, М. Попик,, дир. І. Поритко, Ю. Поритко, Я. Потятиник, С. Прокопчук, К. Дрохурський, Р. Прунько, Т. Рак, Л. Романяк, М. Саварин, М. Сарахман, Р. Сас, С. Сенейко, В. Сімків, О. Сімович, У. Сірко, інж. І. Скіра, Б. Скульський Д. Слобода, Д. Сорохонюк, О. Тарнавський, М. Терпелюк, В. Ткачук, Д. Ткачук, Б. і Д. Тодорів, Л. Трицецький, М. Тунітовський, Т. Угорчак, УНП (Від. 27), УНС (Від. 397), УНС (Від. 422), інж. С. Федик, Д. Федорійчук, В. Федорович, І. Федорук, інж. Е. Филипович, С. Халявський, Д. Харина, М. Хромяк, О. Цікало, інж. Е. Чайковський, М. Черник, М. Черник, О. Чубата, М. Шаран, інж. О. Швед, А. Шикерик, Р. Шрамченко, О. Шуя, С. Шумська і І. Юранс.

По 7.50 дол.: В. Мелько.

По 7. дол.: К. Филипович і К. Лотоцька.

По 5. дол.: А. Андрісяк, Ю. Аннюк, Л. Бабій, І. Басараб, М. Бесага, Т. Бесага, А. Васюта, І. Борис, О. Бахнар, В. Варварів, В. Василюк, В. Вовнянка, Т. Гаврилів, О. Гайдучок, А. Гарбулевич, М. Гісь, Т. Гоцинець, М. Голіней, А. Горадчук,, М. Гриців, В. Гришок, Д. Ґоянюк, В. Дейнека, І. Дзівак, Г. Дяхдала, М. Дякун, харч. крамниця „Еліта", Е. Завадівський, А. Зазуляк, О. Зелінський, проф. І. Жилавий, В. Жовнірчук, І. Жук, Г. Іваськів, І. Карадаш, І. Кахникевич, П. Кіт, мгр Р. Книш, А. Ковальчик, П. Коц, Г. Козак, К. Козак, А. Козел, Я. Козел, В. Коліняк, Г. Комаринська, О. Комаровський, С. Конрад, Ф. Корсунь, висил. бюро „Космос", М. Коцюба, І. Крих, І. Кріль, І. Кунців, Ю. Лазовський, М. Леськів, С. Лободенко, Г. Мазур, Б. Максимюк. А. Марущак, Д. Матійків, Д. Матковський, М. Мізак,, П. Мотрук, М. Микієвич, Нікс Бар, М. Михалевський, проф. д-р І. Олексишин, проф. Ю. Оранський Ортинський, проф. М. Остапяк, М. Палевич, В. Патриляк, Я. Петрів, проф. І. Піддубний, В. Пирський, І. Поліщук, Р. Плахта, О. Послушний, В. Посполита, В. Потельницький, Ю. Прокопишин, І. Пришляк, Я. Ратич, О. Рейтарівський, Г. Рипнянський, П. Ролик, інж. В. Рудавський, М. Савка, С. Семен, П. Світенко,, д-р Т. Сенківський, Д. Стенюх, М. Середа, А. Слюсаренко, О. Сімеонідас, О. Смоляк, Т. Сорочинський, СУК „Провидіння" (Від. 77), О. Стефурак, СУК „Провидіння" (Відділ 120), СУК „Повидіння" (Від. 264), мгр О. Тарнавський, В. Ткач, П. Ткач, Т-во Вояків УПА, д-р І. Федорів, А. Фіняк, Р. Флюнт, І. Хапко, І. Хаць, О. Хомин, В. Хромяк, Р. Циган, д-р В. Ціханський, М. Цюпак, О. Чопірчук, інж. О. Щерба, проф. Л. Шанковський, І. Штром, Х. Яницька, і В. Яремко.

По 4. дол.: Ю. Мотика, і О. Гайдучок.

По 3. дол.: А. Семчук, В. Феркуняк., С. Ярема, З. Чернох, Г. Лучанко.

По 2. дол.: М. Барнаський, Н. Матковський, Е. Луців,, В. Луцишин, А. Малецький, і М. Гутник.

По 1. дол.: П. Іваськів і П. Павлюк.

Громадський Комітет складає цією дорогою щиру подяку всім організаціям, установам та поодиноким громадянам, за їхні датки на Фонд Української Участи. Усім тим щедрим жертводавцям, що зложили датки в сумі сто чи більше долярів, Комітет видав спеціяльні Грамоти Признання і Подяки. Список тих жертводавців був відчитаний і грамоти вручено під час урочистого відкриття виставок у Музеї Пенсильванійського Університету 31-го липня ц. року.

Концерт „В поклоні Ісповідникам Віри" у Філядельфії

Філядельфія (Н. Н.) — Симпатичним і на високому мистецькому рівні проведеним концертом достойно закінчилися мирянські з'їзди та інші імпрези, що їх в час Євхаристійного Конгресу в Філядельфії організував Міжрайонний Мирянський Комітет участи в Конгресі.

Концерт відбувся в суботу 7-го серпня ц. р. о 2-ій год. дня у великій авдиторії середньої школи Олней. Не зважаючи на невигідну годину та літню гарячу пору, в концерті взяло участь понад 800 осіб, в тому багато позамісцевих. Між присутніми було кільканадцять священиків.

На тлі портрету Їх Блаженства Патріярха Йосифа та емблеми 41-го Євхаристійного Конгресу і обведеної терновим вінцем сильветки Собору св. Юра, що служили як декорація, відкрив концерт мішаний хор української католицької парафії св. Володимира і Ольги з Чікаго „Прометей" під диригентурою Романа Андрушка. Хор у кількості 70 осіб виконав пісню Я. Ярославенка „На стягах, на блакитних", що її згадана парафія вибрала наче своїм релігійним гимном. Згодом виконано кантату „Псальми Русланові" на слова Шашкевича, музика Б. Кудрика, й у супроводі фортепіяна, на якому вправно грала молоденька Надя Савин. Ця чудова Кудрикова річ належить до кращих зразків нашої поважної релігійної музики, а хор „Прометей" справді віддав її величаво з усіми нюансами великого музичного твору. Те саме можна сказати про Концерт 15 Д. Бортнянського. Усі голосові групи бездоганно виконали свої частини, будучи добре зіспіваними, при чому баси були незрівняні. Хор „Прометей" в Чікаго насправді сьогодні становить одну з найкращих вокальних одиниць в Америці, виконуючи клясичні і рідкісні твори української давньої і сучасної музики.

Святкове слово виголосив д-р Василь Маркусь, підкреслюючи кілька елементів у своїй промові: голод Євхаристії в Україні, спричинений тривалим переслідуванням Христової Церкви, байдужість західнього світу, в тому і деяких католицьких кіл до факту переслідування релігії в СССР, та болючу справу відсутности на цьому релігійному здвизі, яким є Євхаристійний Конгрес, нашого Батька і Патріярха. Промовець заявив: „Віримо, що в цю хвилину Він перебуває з нами, де стоїть його порожнє місце, а ми всі, як один муж, одним серцем і думкою заявляємо, що стоїмо з ним, нашим Патріярхом".

Йому, Великому Відсутньому, та живим і мертвим (серед поіменно вираховано недавно спочилого Владику-Ісповідника Василя Гопка), присвячено цей концерт.

Тріо „Незабудьки" з Чікаго у складі Марії Костелини, Олександри Савин і Віри Сурівки з легкістю і тонким відчуттям проспівали три настроєві сучасні пісні композиції еміграційних і крайових композиторів. Мистецьким керівником тріо є Марія Плешкевич, а акомпаньямент вміло веде Н. Сасин.

Два наші віртуози-інструменталісти Андріян Бриттан (скрипка) і Тома Гриньків (фортепіяно) виконали „Мрії" В. Косенка, „Граве"М. Березовського та „Прелюд" Р. Придаткевича. Обидва мистці заблиснули майстерним опануванням своїх інструментів та чудовою інтерпретацією доволі різнородних жанрів за характером і часом написання.

Мистець слова і корифей української сцени Й. Гірняк вдало передав трагізм наших проповідників, зокрема Патріярха Йосифа. У його виконанні вийнятки з „Пророка" Шевченка і поезії Р. Завадовича „Владика нескорених" прозвучали дуже актуально й переконливо.

Солістка меццо-сопрано Р. Липецька, яка володіє прекрасним голосом та ніжністю інтерпретації, проспівала чотири пісні, які добре гармонізували із змістом концерту: „Богородице Діво" А. Гнатишина, „Нема мені порадоньки", уривок з опери „Купала" А. Вахнянина, „Елегію" П. Майбороди і „Горить моє серце" О. Білаша. Діти піднесли солістці квіти за її гарне виконання названих пісень.

Під кінець ще раз виступив мішаний хор „Прометей", проспівавши „Гей, брати" В. Воробкевича, доволі складну і ліричну композицію Д. Січинського „Лічу в неволі" і „На чужині" Г. Давидовського.

Проф. Петро Зелений, голова президії Українського Світового Об'єднання „За єдність Церкви і Народу", як речник Міжкрайового Мирянського Комітету подякував організаторам і учасникам програми за такий чудовий і пишний духовний бенкет української культури. Хор закінчив цей добре проведений і короткий (1 год. 45 хв. без перерви) концерт „Молитвою за Патріярха", що могутньо пролунала в концертовій залі, як також звучала ця молитва часто в церквах та молитовних маніфестаціях в час Конгресу, зокрема на стадіоні в суботу ввечері. Присутні стоячи прослухали цю, нині вже популярну релігійну пісню.

Назагал, мирянський концерт був зорганізований здебільшого силами парафії свв. Володимира і Ольги в Чікаго при замітній співучасті окремих виконавців з інших міст (Детройт, Ню Йорк). Це був дійсно гідний вклад українського организованого мирянства у врочистості Євхаристійного Конгресу у Філядельфії.

Вибачення

Редакційна КолеҐія цієї сторінки просить вибачення усіх, коли через обмежене місце не було змоги помістити на цій сторінці всі інші відомості про працю й імпрези Громадського Комітету, хоч їх було багато і всі варті уваги.

ФІНАНСОВИЙ ЗВІТ ГРОМАДСЬКОГО КОМІТЕТУ
Стан на день 31-го липня 1976 р.:

Приходи:	
Пожертви громади	$12,001.80
Дохід з імпрез	2,981.37
Продаж жетонів	1,205.00
Відсотки від готівки	147.88
Збірка разом	$16,336.05
Дотація „Філядельфія-76"	$30,000.00
Дотація Департаменту Розваг	1,000.00
Приходи разом	$47,336.05
Розходи: до 31-го липня разом	12,830.69
Готівка на контах	$34,505.36

Стан готівки основно змінився у серпні у зв'язку з видатками, зв'язаними із влаштуванням 3-ох виставок та Українського Фестивалю у Робін Гуд Делл. Кінцевий розрахунок буде підсумований після закінчення усіх імпрез та видань Громадського Комітету.

Листа збирачів

Фонду Української Участи з рамени Фінансової Комісії Громадського Комітету 200 і 100-річчя і зібрані ними суми грошей:

Д-р Я. Бернадин — 1,322 дол., мгр В. Колінко — 1,284.19 дол., мгр В. Колінко і Р. Клос — 1,189.50 дол., О. Борецький і М. Мазур — 1,186 дол., д-р І. Скальчук — 922 дол., мгр В. Яців — 700 дол., В. Риндич — 695 дол., інж. М. Білас — 605 дол., дир. І. Шаран — 545 дол., Е. Білинський — 321 дол., О. Гной — 310 дол., С. Кохановська і інж. Е. Филипович — 299 дол., І. Бабяк — 270 дол., Л. Галас — 230 дол., П. Тарнавський — 175 дол., М. Пришляк — 145 дол., А. Мджак — 135 дол., інс. Алексевич — 125 дол., інж. М. Нич — 122 дол., Н. Лопатинська — 119 дол., П. Кондрат — 115 дол., Д. Ткачук — 115 дол., мгр У. Мазуркевич — 100 дол., П. Ґенґало — 63 дол., М. Бойчук — 60 дол., дир. І. Поритко — 45 дол., проф. О. Ґенґало — 40 дол., Г. Тимків — 28 дол. і П. Капшученко — 18 дол.

Пожертви Громади разом на руки збірщиків і конта Громадського Комітету дали загальну суму 12,001.80 долярів, за що Президія Комітету складає щиру подяку так усім жертводавцям, як і збірщикам.

У річницю смерти Дори з Дмоховських-Левицької

Людське життя відміряє не час, навіть не події і переживання, але внутрішній зміст, яким людина своє життя виповнила. Якщо хтось у житті тільки триває, існує, а не прямує до нічого — тоді його життя пусте і начебто не мало ніякого виміру.

Усі хто пам'ятає Дору чи то із шкільних часів, з Пласту чи пізніше з підпільної праці, з Берези Картузької, таборів ДП чи врешті життя в Америці мусить ствердити, що якраз вона була людиною, яка не тільки існувала, тривала, але прямувала. Вона весь час змагала до того, щоби себе доскональити, здобувати, поглиблювати знання, вона не тільки мріяла, але старалася свої мрії реалізувати, переводити в життя. Вона не хотіла з нічого резигнувати, не хотіла йти дорогою найменшого опору, а навпаки старалася реалізувати навіть те, що видаватися могло нереальним, неможливим до здійснення. У часах і обставинах коли більшість із нас хоче жити у спокійному добробуті, Дора передусім працює над собою, здобуваючи і поглиблюючи свою освіту, шукаючи завжди за чимось новим, за знанням, за красою.

Її хата там на верхах в Кетскільських горах біля Гантеру це якраз образ її мрії, яку вона взялася реалізувати не зважаючи на здивування і наше недовір'я, пересичених з'їздачів хліба. Вона хотіла бути там ближче неба, мати довкола себе свої книжки, мистецькі предмети, музику, близьких людей, а перед собою далекий вид на гори і далекі обрії, що нагадувало б їй рідні Карпати. І якраз завершуючи цю свою мрію, вона вмерла.

Смерть не страшна, страшною є тільки дорога до неї. А її вибрала Дора теж не легкою. Бо, як тепер догадуємося, жила вона свідома смертельної хвороби, можна сказати, що йшла крок в крок зі смертю, жила поруч неї, але жила так наче б перед нею був ще довгий щасливий життьовий шлях. Це доказ великої духової сили, доказ волі жити повним життям до кінця. І це знову як у всім не лінія найменшого опору. І така смерть у хвилині здійснювання мрії це для нас наче заповіт: не тільки тривати, бути, вегетувати, а прямувати. Жити повним життям, мріяти і мрії реалізувати.

І якщо смерть людини може бути щасливою то такою була смерть Дори, бо свій життьовий шлях перервала вона йдучи невпинно вгору, реалізуючи, завершуючи здійснення своєї мрії: жити серед улюблених гір. Тут вона теж спочине на віки. Червона калина нехай пригадає їй, буде символом рідної країни, бо вона теж не тільки триває, але прямує.

У. С.

Пожертви на УВАН у ЗСА в 1975 році

Українська Вільна Академія Наук у ЗСА висловлює сердечну подяку всім членам і прихильникам Академії за внески та пожертви для Академії в 1975 році, що дало змогу продовжувати й розвивати її науково-видавничу діяльність в 1975 році.

В кінці 1976 року подамо список жертводавців-меценатів і всіх жертводавців, що склали пожертви та внески за 1976 рік. Цей 1976 рік є Ювілейним роком УВАН у ЗСА — 25-річчя діяльности Академії в Америці.

Єдиним джерелом фінансування науково-видавничої діяльности Академії є внески та пожертви українських організацій та українського громадянства. Академія потребує фінансових ресурсів на утримання і розгортання праці Бібліотеки, що має тепер понад 50, 000 книжок з українистики, Музей-Архів ім. Д. Антоновича, що має понад 200.000 одиниць цінних наукових матеріялів. Щоденно надходять нові матеріяли, що їх передають особи до Академії, вважаючи, що найкраще зберігати і користуватись бібліотекою та матеріялами Музею-Архіву, що знаходяться в українських руках. Доречі, приміщення Академії, що його збудував для бібліотеки Карнеґі, добре надається для збереження і переховання та використання їх для дослідчих праць українськими вченими та вченими американськими та з інших країн Вільного світу. У 25-річчя діяльности Академії у ЗСА допоможімо Академії спеціяльними внесками та пожертвами на цю ціль.

Маценати Академії:

Юрій Кравчук, Еріє, Па., надіслав свою пожертву з таким скромним листом: „почуваю, що мені вже недовго до кінця коротання віку — шлю чим хата багата" 1, 550.00 дол. Д-р Константин Бризгун, Торонто, вже кілька років регулярно щомісяця надсилає пожертви на Академії по $25.00 місячно. Дай Боже мати побільше таких жертводавців! Пані Х. пам'яті свого мужа, склала пожертву 1, 000.00 дол. Василь Ростун — складає щедрі пожертви на Академію від 1971 року. В 1975 році склав пожертву на Академію 599.00 дол. Український Народний Союз, щорічно жертвує $ 500.00. В 1975 році склав пожертву $ 599.00. Українсько-Американська Футбольна Асоціяція Інк. пожертвувала $500.00. Лідія Коллард — 599.99 дол. Дирекція Спілки „Певність", Чікаго — 250.00 дол. Олександер Федорович Неділько, у Фонд будинка Академії — 250.00 дол. Семен й Олександра Чалишеви у Фонд будинку Академії — 150.00 дол. Архиєпископ Марк Гундяк, 150.00 дол., д-р Іван Новосівський, з нагоди 25-річчя УВАН у ЗСА — 100.00 дол., д-р Константин Кебало — 100.00 дол., д-р Роман Лисяк, щороку складає пожертви, в 1975 р. — 200.00 дол., М. Д. Л. — щорічно складає пожертви, 100 і по 200.00 дол., а в 1975 р. вніс 50.00 дол., Ольга Теребуш-Кекіш, внесла в 1975 р. 100.00 дол. д-р Ярослав Воєвідка, в 1975 р. — 100.00 дол., Олександер Скоп, склав пожертву 100.00 дол.

Ще раз дякуємо всім особам та організаціям, що сплатили внески та пожертви. Продовження списку жертводавців подамо в спискові другому та третьому. Ще раз звертаємо ласкаву увагу членів Академії та членів Фундації про підтримку діяльности Академії — вплатою членських внесків за 1975 рік та внесків і пожертв в 1976 році — ювілейному році — 25-річчя діяльности УВАН у ЗСА.

Управа УВАН у ЗСА та Управа її Фундації

Чікаґська хроніка

Український Педагогічний Інститут ім. Петра Могили в Чікаґо повідомляє, що в осінньому семестрі акад. року 1976-77 відкривається черговий педагогічний курс за такою програмою:

Юрій Гасцький: Козацько-гетьманська держава — 16 годин.

Людмила Кодельська: Виховна психологія — 16 годин.

Мирослав Семчишин: Українська культура (іст. огляд) — 20 годин.

УП Інститут (або тзв. Педагогічні Курси) існує уже 12 років. Це самостійна, академічного типу вища школа, а викладачами є професори американських університетів (чи коледжів) і відомі українські культурні діячі. Завданням Інституту допомогти студентам поглибити і поширити їхнє знання з української мови-літератури-історії чи культури і на базі українських предметів подати їм основні відомості з педагогічних дисциплін (основи виховання і навчання, виховна психологія, методи навчання, проблеми етнічного виховання) та таким чином підготовити їх на кандидатів на учителів в українознавчих школах. В загальному курс розрахований на 4 семестри (два роки навчання) по 50 акад. годин. Після закінчення курсу бажаючі відбувають 8-тижневу педагогічну практику і одержують відповідні свідоцтва.

На курси приймаються кандидати, які закінчили американську середню школу і 10 чи 11 кляс українознавчої школи, студенти університетів чи коледжів, а теж старші віком громадяни, які закінчили середню освіту в Україні чи на чужині.

Виклади відбуваються кожної суботи в годинах 10—1 пп.

Початок першого осіннього семестру запляновано на суботу 25-го вересня ц. р., а кінець на 18-го грудня (13 тижнів). Зимовий семестр розпочинається з кінцем січня 1977 р. і триватиме до половини травня.

Виклади відбуватимуться у приміщенні Союзу Українок Америки при 2218 В. Чікаго вулиця.

Зголошення на Курс приймає Мирослав Семчишин — директор, ч. тел.: 237 — 2935.

ЗОЛОТА РУКА

В українській народній скарбниці є приповідка: „В ремісника золота рука". Цю приповідку сміло можна модифікувати й примінити до мистецтва. Тоді вона звучатиме: „У мистця золота рука".

Метою оцього мого допису є властне розказати про золоту руку мистця - жінки Ірини Банах - Твердохліб, яка дала змогу ширшій публіці — членам української громади і не-українцям оглянути твори своїх золотих рук в часі індивідуальної виставки — влаштованої від 10 і 11-го липня ц. р. в Рочестері, де проживає Ірина Банах - Твердохліб. Приміщенням для виставки послужила одна із просторих заль української парафіяльної школи св. Йосафата. Спонзором виставки був 47-ий Від. СУА в Рочестері, до якого Ірина Банах - Твердохліб належить. Офіційне відкриття виставки відбулося в суботу, 10-го липня о год. 6-ій вечора. Довершила його Марія Крамарчук — голова 47-го Від. СУА, промовляючи двома мовами — українською і англійською, і представила зібраним гостям Ірину Твердохліб. Прелеґентка схарактеризувала її рівночасно, як мистця, громадянку, дружину й матір.

Докладніше про Ірину Твердохліб і її творчість розказав запрошений з Боффало голова тамошнього Відділу Асоціяції Діячів Української Культури (АДУК) мистець Маріян Борачок. З його інформацій гості довідалися ось про що: Ірина Банах - Твердохліб народилася у Винниках біля Львова. Середню освіту здобула у Львові, після чого розпочала свої студії мистецтва. Студіювала в часі двох окупацій: большевицької і німецької. Була студенткою Мистецько - Промислового Інституту у Львові. Замітнішими її професорами були: Витовт Манастирський, Михайло Осінчук, Володимир Баляс. Студії закінчила в 1943-му році. По одержанні диплому стала вчителькою рисунків і малярства в Жіночій Фаховій Школі у Львові.

Творчий шлях Ірини Банах - Твердохліб почався ще тоді, коли вона була студенткою. По закінченні студій її творчість стала більш інтенсивною, але скоро мусила перерватися, бо до Львова зближалися большевики, і треба було розлучатися з батьківщиною. Але і в тому, відносно короткому, часі мистецький дорібок Ірини Банах-Твердохліб був настільки великим, що дозволяв на участь у виставках, що їх влаштовувала у Львові Асоціяція Незалежних Українських Мистців (АНУМ). З тих часів — наприклад — походить гарна картина української дерев'яної церкви — побудованої на так зв. Кайзервальді у Львові. Ірина Банах - Твердохліб була тоді членом АНУМ.

Еміґраційні умовини в Німеччині (особливо до капітуляції 3-го райху) не були сприятливі для мистецької творчости. Все ж таки Ірина Банах - Твердохліб не склала рук. Вона ілюструвала видавані в Німеччині українські книжки (або робила для них віньєти), малювала святочні картки й іншого виду картини. Як член Української Спілки Образотворчих Мистців (УСОМ) брала участь у влаштовуваних тією Спілкою виставка.

Мистецькі руки Ірини Банах - Твердохліб могли набрати повного розмаху щойно в ЗСА, в Рочестері. Доказом цього була її виставка — багата і щодо кількости експонатів, і щодо їхньої якости, і щодо різнородности видів мистецтва. Справа в тому, що Ірина Банах - Твердохліб охопила своїм талантом і інші роди мистецтва: кераміку, емалію і так зв. друкованку (мальованку). Окремо слід згадати про так зв. батік. Це малювання десенів на текстильному матеріялі, технікою подібною до техніки писання наших писанок.

Для цих видів мистецтва Ірина Банах - Твердохліб відбула додаткові спеціяльні студії в рочестерському Технологічному Інституті, на текстильному й керамічному факультетах. Праці Ірини Банах - Твердохліб з цих нових ділянок виставляв Мистецький Клюб в Рочестері, і їх нагороджено.

Виставка творів Ірини Банах - Твердохліб, про яку мова, була пребагатою. Пребагатою була вона кількісно і якісно. На виставці можна було побачити 167 експонатів (згідно з катальогом), якими були заступлені такі види творчости: картини мальовані олійними фарбами, картини мальовані водними фарбами з клеєм, батік, емалія, кераміка, мальованки (друкованки).

У своєму слові Маріян Борачок послужився думкою д-ра Богдана Стебельського, який в одній доповіді висловився приблизно так: українська мистецька творчість на чужині без духового зв'язку з Україною подібна до рослини, якій бракує води. Мистецтво без духового зв'язку з Україною перестає бути українським мистецтвом. Воно тоді для України пропадає — так, як гине рослина без води.

Творчості Ірини Банах-Твердохліб ця небезпека не грозить. Твори Ірини Банах-Твердохліб удухотворені українським духом. Зокрема слід це сказати про кераміку і мальованки (друкованки). Для кераміки Ірина Банах - Твердохліб використовує орнаментику з різних земель України, а навіть сягає у сиву давнину — в добу трипільської культури. До великої міри можна це повторити і відносно мальованок (друкованок). Мальованки гідні уваги ще з одного приводу: цей рід мистецтва Ірина Твердохліб примінює до жіночої одежі: блюзок, суконок. Сама вона букуню з трипільським друкованим орнаментом, і її постать в цій сукні прекрасно гармонізувала з виставкою.

Ірина Твердохліб займається і гончарським ділом: сама виробляє посуд, що його згодом прикрашує орнаментом.

Оглядаючи виставку, відвідувачі дивувалися: як це Ірина Твердохліб попри працю на хліб щоденний, попри родинні обов'язки, знаходить ще час для мистецької творчости? Вияснення відносно цього дала в приватній розмові Ярослава Стеців (також мистець): творчості Ірини Твердохліб сприяє домашня атмосфера. А цю атмосферу створює чоловік Ірини інж. Петро Твердохліб, який прекрасно розуміє творчі пориви своєї дружини, її потребу вияву таланту, потребу праці її золотої руки.

У подружжя Твердохлібів є двоє дітей — син Любомир і дочка Орися, яка йде слідами своєї матері. Орися Твердохліб закінчила малярську школу в Піттсбурґу. Можна сподіватися, що незабаром і вона дасть можливість ширшій публіці оглянути її твори на її власній виставці.

Жалко, що виставка Ірини Твердохліб тривала тільки два дні. За такий короткий час не всі, що хотіли, мали змогу оглянути виставку. Тому було б доцільно повторити виставку і призначити дещо більше часу для її тривання.

Михайло Лоза

Помер св. п. М. Дармопрай...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

Активний в політичному житті як член Республіканської партії, Покійний довгі роки очолював стейтовий відділ української групи в цій партії.

Осиротив дружину Юлію, з дому Буллик, сина Володимира, доньку Доріс, двох братів, Іван і Петра і сестру Розанну Торбик. Його син Володимир, — загально відомий громадсько-політичний діяч Філядельфії і колишній голова Українських Американських Ветеранів.

Похорони відбулися в п'ятницю, 10-го вересня, з катедри Непорочного Зачаття, а тлінні останки поховано на цвинтарі св. Марії у Факс Чейс, Па.

ЗДОБУТКИ ОКРУГ УНСОЮЗУ У СЕРПНІ 1976 РОКУ

Округа (осідок)	Кільк. Відд.	Прид. чл. у серпні	Разом у 1976 р.
ОКРУГИ ПЕНСИЛЬВЕНІЇ			
Філядельфія	39	31	250
Піттсбурґ	18	11	88
Шамокін	20	12	72
Аллентавн	11	4	41
Скрентон	9	—	6
Вілкс Бери	9	4	19
Разом:	106	62	476
ОКРУГА МЕРИЛЕНДУ			
Балтимор	9	5	28
ОКРУГИ НЮ ЙОРКУ			
Ню Йорк	34	17	155
Сиракюзи — Ютика	13	25	80
Рочестер	10	17	72
Трой	7	4	41
Боффало	9	—	25
Разом:	73	63	373
ОКРУГИ НЮ ДЖЕРЗІ			
Нюарк	22	16	91
Джерзі Сіті	11	8	55
Перт Амбой	12	12	56
Пассейк	7	2	26
Разом:	52	38	228
ОКРУГИ ІЛЛИНОЙ, МІЧИГЕН І ОГАЙО			
Чікаґо,	35	7	130
Клівленд	20	9	72
Детройт	20	6	80
Янгставн	9	4	26
Разом:	84	26	308
ОКРУГИ НОВОЇ АНГЛІЇ			
Ню Гейвен	19	3	46
Бостон	5	3	21
Вунсакет	6	3	19
Разом:	30	9	86
ОКРУГИ ЗАХІДНІХ СТЕЙТІВ АМЕРИКИ			
Центральна	6	4	20
Міннеаполіс	7	—	9
Ст. Луїз	6	—	1
Разом:	19	4	30
Необ'єднані Відділи в ЗСА	20	1	27
ОКРУГИ КАНАДИ			
Торонто	25	8	33
Монтреаль	10	4	56
Ніяґара	9	1	23
Захід Канади	18	3	32
Разом:	62	16	180
Разом здобуто чл. в серпні			224
Разом по 31 серпня здобуто			1,736

Успіхи нашої молоді
МНОГОНАДІЙНИЙ СТУДЕНТ — ГРИГОРІЙ АНДРІЙ ХАЩЕНКО

Григорій Андрій Хащенко, син Жені і Андрія Хащенків, народився 29-го вересня 1958-го року в Жувілі у Франції коло Парижу. До Америки прибув враз з родиною 29-го лютого 1959 р. та поселився в околицях Нюарку, Н. Дж. Початкову школу розпочав при церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, закінчуючи її в публічній школі Ірвінґтону. Відтак вступив до середньої школи, студіюючи чотири роки в підготові до університетських студій інженерії.

Григорій Андрій Хащенко

Цього року закінчив середню школу в Ірвінґтоні з відзначенням і його прийняли на Ратґерський університет в Нюарку, де студіюватиме залізнодорожну інженерію.

Григорій вступив до Пласту в 1970 році і є активним пластуном по сьогодні при станиці Нюарк-Ірвінґтон. Він належить до 25-го Відділу УНСоюзу від 1972-го року.

Цього року перебував на вакаціях в Европі враз зі своєю матір'ю, де відвідав своє місце народження у Франції, свою бабуню і дідуня, Анну та Миколу Ганяків в Жувізі. При цій нагоді рівнож перебував в Ардеш, Південна Франція, на оселі Української Молоді у Франції, директором якої є його вуйко, інж. Данило Ганяк. Він також відвідав Німеччину, Австрію та Швайцарію.

Григорій грає на акордеоні, маючи за собою вже 8 років студій музики.

А. Домарацький

НАУКОВИЙ ФОНД

(Закінчення зі стор. 2-ої)

буде собою багато уявляти. Науковий Фонд УААУП без сумніву може стати однією із основних того роду інституцій. Він опертий на широку базу УААУП. Із ростом НФ буде рости і зацікавлення наших найкращих людей, щоб увійти в управу і УААУП і НФ. Статут УААУП і НФ, як теж і досвід з минулого, сприяють тому, щоб на ті пости кандидували наші найліпші люди. Статут НФ передбачає теж Раду Директорів НФ. Членами тієї Ради будуть переважно представники організацій та визначні громадяни. Таким чином українська громада дістане вирішальне представництво у НФ. Чи ця структура не добра? Тим більше, що НФ уже дійсно таки існує і існувати буде. Чи ми дійсно хочемо втратити ще тридцять років, шукаючи ідеальної розв'язки?

І професори і громада НФ повинні підтримати. Певна кількість наших професорів має тенденцію підтримувати тільки ті інституції, у яких вони відограють керівну ролю. Тому ми й маємо так багато ініціятив у тому напрямі і так мало користи. А сильної інституції не маємо ні одної. Чи не час би уже прийти до висновку, що тільки спільними силами ми зможемо чогось досягнути?

Здійснення того роду цілей вимагає поступок. Така організація як УААУП може мати тільки одного голову. Тому що організація є трохи більша і голову вибирають що два роки, усі члени УААУП не можуть мати певности, що колись стануть головою тієї організації. Ми теж повинні принаймні частинно поводитись у своїй організації так, як ми поводимося в неукраїнських професійних організаціях. Коли нам якась неукраїнська організація відмовить допомоги, тоді ми винуватимо себе, але коли українська установа комусь щось відмовить, тоді ми виступаємо з організації і творимо другу. Чи це є добра прикмета нашого національного характеру? Чи з того роду прикметами ми зможемо щось створити?

Також і наша громада повинна в розумний спосіб відповісти на питання: чи нам треба професійної організації професорів, чи ні? А якщо так, то чи можна жити ілюзіями, що якась організація може щось зробити без грошей? Чи ми дійсно нездібні розбудувати інституцію, якої нам зокрема тут в Америці так потрібно? Чи ми не були б неймовірно горді з того, коли б мали того роду сильну інституцію? Чи нам не варто б, принаймні у випадку НФ, прийти до переконання, що та інституція не є ніякою затією наших політичних противників, бо вона по своїй природі не має можливости впливати на внутрішньо-політичні відносини української громади? І врешті чи може етнічна група собою щось представляти, коли тільки десять відсотків її членів жертвують на потреби тієї групи?

Пресовий Фонд „Свободи"

На цьому місці друкуємо імена тих ВШ. Громадян, що надіслали свою добровільну доплату до передплати та свою пожертву на фонд „Свободи" та її видань: англомовного „Українського Тижневика" і дитячого журналу „Веселка", і потверджуємо з подякою висоту одержаної суми.

Листа, Ч. 3.

І. Джус, Блумфілд	$ 25.00
Д-р В. Кіналь, Йонкерс	20.00
П. Поліщук, Ню Йорк	15.00
П. Лобай, Клівленд	10.00
П. Микуляк, Вілмінґтон	10.00
Я. Нестерук, Гартфорд	10.00
Я. Рибалт, Клівленд	10.00
М. Туранський, Ню Йорк	10.00
І. і О. Яворські, Бруклин	10.00
Г. Влонський, Чікаґо	5.00
О. Бунецький, Торонто	5.00
І. Бекерський, Таксідо	5.00
І. П. Галустік, Ню Йорк	5.00
І. Грещак, Сейнт Пол	5.00
С. Грицишин, Картерет	5.00
О. Дармохвал, Орандж	5.00
А. Добрянський, Ню Йорк	5.00
В. Запаранюк, Ютика	5.00
С. і М. Зеляцькі, Вест Петерсон	5.00
А. Зохнюк, Вудгейвен	5.00
А. Калинович, Джерзі Сіті	5.00
Т. Кікцьо, Чікаґо	5.00
М. Кіт Джамайка	5.00
М. Кічула, Елкінс Парк	5.00
О. Крочак, Пассейк	5.00
І. Кутний, Савт Віндсор	5.00
Н. Мартинюк, Філядельфія	5.00
Б. З. Мир, Філядельфія	5.00
М. Мицак, Марльтон	5.00
І. Мудра, Йонкерс	5.00
Є. Небеш, Парма	5.00
О. Несіна, Ню Йорк	5.00
Я. Оберишин, Ню Йорк	5.00
Г. Олексюк-Маґаріне, Бруклин	5.00
Парафія св. Юра, Ню Йорк	5.00
І. Педенко, Форт Вейн	5.00
М. Погоцький, Сиракюз	5.00
Г. Райнгардт, Стейплтон	5.00
А. Рутецький, Пенсовкен	5.00
Ю. Салісняк, Рочестер	5.00
М. Сенко, Ню Брітейн	5.00
О. Стефанишин, Філядельфія	5.00
В. А. Цетенко, Парсіппані	5.00
Ю. Шавалюк, Гакеттставн	5.00
П. і Д. Шкафаровські, Йонкерс	5.00
І. Шпак, Джерзі Сіті	5.00
М. Штинда, Йонкерс	5.00
О. Яхно, Лонґ Айленд Сіті	5.00
П. Вільшинський, Юніон	3.00
В. Волошин, Вест Айсліп	3.00
В. Ганицький, Боффало	3.00
О. Гумінілович, Йонкерс	3.00
М. Мельникович, Лонґ Айленд Сіті	3.00
В. Павленко, Філядельфія	3.00
Л. Петрі, Чікаґо	3.00
І. Подільчук, Юніон	3.00
С. Прокопик, Ровей	3.00
М. Сивий, Карнеґі	3.00
Н. Стефанів, Філядельфія	3.00
М. Ступка, Лонґ Айленд Сіті	3.00
М. Токар, Сиракюз	3.00
К. Шевчук, Рочестер	3.00
В. Гаєвський, Парма	2.50
о. прот. А. Кість, Міннеаполіс	2.50
М. Хомин, Філядельфія	2.50
М. Андрушків, Брасвуд	2.00
І. Баґан, Янґставн	2.00
Я. Берестянський, Чікаґо	2.00
Я. Гарасовська, Чікаґо	2.00
Я. Гойсак, Чікаґо	2.00
П. Ґелети, Бервік	2.00
В. Дідошак, Рочестер	2.00
Г. Зарицький, Плейнвю	2.00
Р. Костюк, Вудсайд	2.00
І. Кусен, Філядельфія	2.00
Я. Куцло, Детройт	2.00
В. Левицький, Мейплвуд	2.00
С. Мазурик, Гемтремк	2.00
Н. Н., Чікаґо	2.00
П. Нагай, Вест Айсліп	2.00
М. Остапчук, Гемилтон	2.00
Д-р Р. Погорецький, Джерзі Сіті	2.00
І. Попович, Парма	2.00
І. Сліпець, Парма	2.00
О. Сохан, Джерзі Сіті	2.00
М. Турянський, Чікаґо	2.00
Т. Шкирпан, Сейр	2.00
А. Шолдра, Джерзі Сіті	2.00
М. Якимів, Асторія	2.00
М. Баран, Ню Йорк	1.00
П. Береза, Невіл Айленд	1.00
Г. Бура, Джерзі Сіті	1.00
К. Буш, Вуд - Рідж	1.00
Д. Гондзюк, Чікаґо	1.00
Й. Губчак, Чікаґо	1.00
М. Дорош, Рочестер	1.00
Г. Кісіль, Парма	1.00
М. Ляшенко, Чікаґо	1.00
П. Соломко, Чікаґо	1.00
Р. Чавс, Йонкерс	1.00

Дитячих сорочок не вистачає...

Київ. — У Київській „Радянській Україні" двоє авторів, Г. Фурманюк, начальник відділу торгівлі швейними виробами для дітей фірми „Одяг", та Л. Рута, кореспондентка „Радянської України", написали статтю п. н. „У маминій сукні", висловлюючи огірчення, що не тільки не вистачає дитячих сорочок, але не гаразд і з одягом. Тканини, які надходять, неспеціялізовані підприємства використовують без врахування виду одягу і його призначення. Автори тієї статті дальше пишуть, що проблеми дитячого одягу постійно вимагають розв'язки і в кількості і в якості, цілком оправдано турбуючись, що „ви не можете надягти на дитину двоє штанів, щоб компенсувати відсутність сорочки"...

Проклямація Українського Тижня у Філядельфії

З нагоди українських відзначувань 200-річчя ЗСА і 100-річчя українського поселення в цій країні губернатор Пенсильвенії Мілтон Й. Шепп і посадник Філядельфії Френк Л. Різо видали офіційні Проклямації, проголошуючи тиждень від 9-го до 15-го серпня 1976 року Українським Тижнем у Філядельфії та підкреслюючи велику українську культурну спадщину і вклад українців у розбудову Америки.

Ці проклямації були відчитані під час урочистого відкриття Українським Громадським Комітетом трьох українських виставок — образотворчої, народного мистецтва та української книжки, в суботу 31-го липня, у приміщеннях музею Пенсильвенійського університету.

Текст Проклямацій надрукований в англомовному „Українському Тижневику".

МОЖЛИВОСТІ ТА ШЛЯХИ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

тисячі долярів забезпечення та головна радна пані Анна Гарас, голова Лігайвелійської Округи і секретарка 47-го Відділу дві аплікації на 8,000 долярів забезпечення, отже разом голови Округ привезли на ці наради 31 аплікацію на загальну суму забезпечення 94,000 долярів.

Конференцію відкрив вступним словом головний предсідник Иосип Лисогір, коротко з'ясовуючи ціль нарад: познайомитись основніше з фактами життєвого забезпечення взагалі та неперевершену вартість такого забезпечення в УНСоюзі зокрема, проаналізувати причини виявленого в останніх рокаж зменшуваного успіху в організаційній праці та спільно застановитись над існуючими можливостями пожвавлення організаційної праці та її кращих успіхів. Дальше ведення нарадами перебрав їх ініціятор, головний організатор Степан Гавриш, який і започаткував конференцію доповіддю про організаційний стан УНС за вісім місяців цього року. Опісля він ще доповідав про „нашу допомогу в продажу забезпечення". Дальше короткі доповіді виголосили: головний касир пані Уляна Дячук про кошти адміністрації УНСоюзу та про те, „які користі дає УНС членству і українській громаді", користуючись при тому цифрами і фактами. Доповідь пані Дячук була навіть для познайомлення зі союзовими справами голів Округ до тієї міри ревеляційною та переконливою для організаційних успіхів, що винесено однодушну рекомендацію, щоб цю доповідь опублікувати в українській і англійській мовах. Не менш ревеляційними для учасників нарад були доповіді головного секретаря Володимира Сохана про „найчастіші проблеми між Рекордовим відділом і секретарями" та про „обслугу Відділів і службу забезпечення членів" та доповідь головного предсідника Иосипа Лисогора про „Перевагу УНС над комерційними та іншими братськими забезпеченевими установами". Серію доповідей закінчили ред. Антін Драган про „Свободу" та її службу членам і громаді" і обласний організатор Василь Оріховський про „добрий приклад голів і членів Окружних Управ для відділових секретарів".

Виголошені доповіді були спісля базою дебат, в яких взяли участь усі приявні на цій конференції голови Округ: пані Анна Гарас (Аллентавн), Теодор Хай (Балтімор), Роман Конотопський (Боффало), інж. Ігор Фур (Клівленд), Михайло Ольшанський (Чікаго), Степан Островський (Джерзі Ситі), пані Текля Мороз (Монтреаль), Юліян Баранюк (Нюарк), д-р Михайло Снігурович (Ню Гейвен), Микола Хоманчук Ню Йорк), Іван Хомко (Пассейк), Корнило Галушка (Перт Амбой), Петро Тарнавський і Іван Даньківський (Філядельфія), Андрій Джула (Піттсбурґ), Тимко Бутрей (Шамокін), мґр Іван Геврик (Вінніпеґ), Іван Лаба з дружиною (Вунсакет) та пані Стела Волошин (Янґставн).

Наради включали коротку перерву на полуденок і опісля на вечерю, під час яких продовжувались розмови на теми цієї конференції, яку приявні рекомендували відбувати кожного року. Під час дебат підкреслювано також потребу відповідного статутового оформлення Округ УНС та їх прав і обов'язків в системі УНСоюзу.

Закінчив наради їх ініціятор, головний організатор Степан Гавриш, коротко підсумовуючи корисний і надійний вислід цих нарад та дякуючи приявним за участь.

Успіх Любо Мацюка на телевізійному екрані

Чікаґо (Н. Н.) На запрошення керівництва італійської телевізійної програми „Італпорама", яка проходить кожної неділі від 6 - 7 вечора на каналі 26-му, виступив відомий український співак, маестро Любо Мацюк. В програму його виступу входили арії з італійських опер: „Любовний напиток", „Тоска", „Богема" та „Ріголетто". Арії були проспівані італійською мовою при супроводі оркестри. Це вперше в Чікаґо, а може і у ЗСА, що український співак виступав на телевізійній чужинецькій програмі. Виступ нашого відомого тенора Любо Мацюка належить зарахувати до великого мистецького успіху.

Італійські та інші слухачі-глядачі тієї програми спонтанно відгукнулись на виступ нашого співака, чого доказом були телефонні розмови та листи до керівників програми. Перед виступом було коротке інтерв'ю з нашим співаком по-італійськи, в якому наш маестро Мацюк підкреслив своє українське походження.

Українська культурна виставка в Ромі

У місті Ромі, що знаходиться недалеко від Ютики в стейті Ню Йорк, улаштовано виставку мистецтва у приміщенні будинку Історичного Товариства від 12-го червня до половини липня ц. р., яка пройшла з великим успіхом. Історичний Музей знаходиться недалеко нововідбудованої твердині Скайлер, яку відвідують сотки людей денно, і де голова місцевого Комітету 200-річчя Американської Революції і 100-річчя українського поселення в Америці, Чарльс Кобіто, секретар місцевого відділу Українського Народного Союзу, вміс-тив запрошення при виході із твердині, щоб запросити туристів відвідати українську культурно-мистецьку виставку в Історичному Музеї. Телевізія, радіо і преса із Ютики, Сиракюз — місцева і довколишня, періодично повідомляла про нашу виставку, що також причинилось до її популяризації і поширення українського імени.

Українці та інші представники вітають на Ютицькому летовищі д-ра Мирона Куропася, спеціяльного асистента президента Форда для етнічних справ. У першому ряді (зліва): Ірена Запаранюк, Чарльс Кобіто, Варвара Кобіто, за нею її брат Ваб Кобіто, Осипа Сахно, Христя Ликтей, Наталія Гадз, Катруся Ликтей, Христина Гадз, Анна Кошикар, Иосиф Винсент, Володимир Запаранюк. У другому ряді стоять: Іван Гонгар, Іван Фицик, Осипа Кропельницька, І. Гонгар, о. Крилошанин Богдан Смик, Володимир Кропельницький, мейор міста Рому Вілліял Велентайн, д-р Мирон Куропась, за ним Ольга Мельник, мейор міста Ютики Едвард Гена, о. Микола Сарамаха, Федора Сенько і полковник Джордж Тайнен, комендант 416-го крила повітряної Бази в Грифис.

Світлив Я. Ликтей

Виставку відвідали численні глядачі, а в книзі гостей можна було знайти адреси майже з усіх стейтів Америки, від Ню Йорку до Каліфорнії, та чужих країн, а між ними —гості з Нової Зеляндії, Австралії, Великої Британії, Франції, Канади, Мехіко, Польщі, України та інших країн.

Виставку спільно приготовив Ромсько - Ютицький комітет 200-річчя Американської Революції і 100-річчя українського поселення в Америці. Ютицький Комітет оформився при кінці минулого року під головуванням Ярослава Ликтея, із членами Володимиром Запаранюком, головним радним УНС, Василем Пилипчуком мол., Ксенею Антипів і Степаном Мельником. Ромський Комітет зорганізовано на початку цього року, до нього увійшли почесні голови: о. крилошанин Богдан Смик, парох української католицької церкви в Ютиці, який також обслуговує українську католицьку церкву св. Михаїла в Ромі, і о. Микола Сарамаха, парох української православної церкви св. Миколая в Ромі, а виконавчим головою став Чарльс Кобіто. Обидва комітети стрінулись на загальних сходинах 22-го лютого ц. р. в приміщенні парафіяльного дому української католицької церкви, о год. 7-ій вечора, на які загостив прелегент Українського Крайового Комітету 200-річчя Америки і 100-річчя Українського Поселення в Америці, Я. Гайвас.

До ініціятивного Ромсько-Ютицького Комітету, крім Ярослава Ликтея, координаційного голови на Ютику і Могавк Велей, ввійшли почесні голови о. крилошанин Богдан Смик і о. Микола Сарамаха, та окрім виконавчих голів на Ром, Чарльса Кобіто і Івана Фицика, увійшов ще Иосиф Вінсент, директор Історичного Музею та кооріндатор всіх етнічних виставок в музеї, який є частинно українського походження і володіє українською мовою. Ввійшли представники Галина Бейнард і Осипа Сахно від української католицької церкви св. Михаїла, Іван Фицик від української православної церкви св. Миколая, Чарльс Губаль і Андрій Августин від Американсько - Українського і Мужського Клюбу. Пізніше докооптовано з Ютики ще Ірену Запаранюк, Евгенію Ликтей, Марту Процьків, Степанію Чорну, Володимира і Осипу Кропельницьких, Степана Мельника, Михайла Войтовича, Володимира Яцків і Анну Кошикар, голову 57-го Відділу СУА в Ютиці, а з Рому докооптовано Мерилен Тайлер, Марію Фицик, Ольгу Пльону, Степанію Яворську, Ольгу Тичинську, Петра і Марту Стекович, Христину Фицик, Реймонда Бейнарда та Галину Цікотовську.

На початкових засіданнях українці рішили запросити спеціяльного асистента президента Форда для етнічних справ, д-ра Мирона Куропася. Численна українська делеґація зустріла д-ра Куропася на місцевому летовищі. Ютицька делеґація під проводом о. крилошанина Богдана Смика, Ярослава Ликтея, головного радного УНС Володимира Запаранюка, із дружиною Іреною, і посадника Ютики, Едварда Гене, а Ромську делеґацію очолював о. Микола Сарамаха, Чарльс Кобіто, Іван Фицик, посадник Рому Вілліям Велентайн і Йосиф Вінсент. Українські дівчата з Ютики і Рому вітали гостя у народних строях із іншими громадянами обох міст. Інші національності мали також своїх представників. Джеймс Дановен, сенатор стейту Ню Йорку, і полковник Джорж Тайнен, комендан 416 крила бомбардувальників із Бази повітряних сил в Грифісі, також були приявні.

Після привітання д-ра Куропася на летовищі, моторкада із українськими і американськими прапорами на автах відправила гостя до польського дому в Ромі, де відбулася польська програма, а після її закінчення українська молодь з Ютики, у склад якої входили: Катруся і Христя Ликтей, Маруся Гнатів, Галина Ліщинська, Христина Фалинська і Ліда Сенько, виконала кілька танців. З українців до слова запрошено о. шамбеляна Богдана Смика, і він виголосив англійською мовою гарну промову, а завершив програму д-р М. Куропась, який у змістовій промові дав признання етнічним групам, до якої і він належить, за їхній вклад у життя Америки у її 200-річчя Незалежности. Кінцеву програму закінчив о. крилошанин Смик молитвою. Польська програма була пов'язана і з польською виставкою, яка відбулася у місцевому музеї. Після її закінчення почалась українська виставка, на яку українці вже давно приготовлялись. Ірена Запаранюк погодилась виставити майже всі речі із своєї величезної колекції українського мистецтва, які вона назбирала на протязі довгих років. Крім п-і Запаранюк, свої речі визичили, без ніякої матеріяльної нагороди, о. крилошанин Богдан і Володимира Смик, Михайло Войтович, п-во Гончарі, п-і М. Худик, О. Сахно, п-ні Галина Бейнард, п-во Кропельницькі, Й. Вінсент, п-во Ґац, А. Ґац, п-во Сохани, п-во Тейлери, п-во Тичинські, п-і П. Ярема, п-і Г. Маслей, п-во Кошикар, Лавро Полон і Оксана Лукашевич-Полон, а також п-ва: Фицики, Кульбачні, Губаль, Квасовські, Кобіто, Августини, Лавруки, А. Яворська й о. Микола Сарамаха. Між організаціями виставлялись матеріяли і література УККА, УНСоюзу, Американсько-Українського Ветеранського і Мужського Клюбу, Менор коледжу, Українського Вільного Університету, УРСоюзу, Українського Відділу Гарвардського Університету, української католицької церкви св. Михаїла в Ромі, української католицької церкви св. Володимира і Ольги в Ютиці, української православної церкви св. Миколая в Ромі і української церкви свв. Петра і Павла в Оборні. Виставка приміщувалась на другому поверсі у сімох кімнатах Історичного музею. У вестибюлі музею стояв манекен, убраний у народний стрій української дівчини, тримаючи на руках український рушник, а перед нею — хліб-коровай, який спекла Ірена Запаранюк, і сіль та напис англійською і українською мовами „Вітайте", про що подбала п-і Запаранюк. Вона також приготовила українську світлицю, де майже всі речі були з її колекції. Вишивки, різьба, писанки, килими, кераміка, українські ляльки розміщено у цій та інших кімнатах. У ще іншій кімнаті були розміщені манекени, убрані у релігійні ризи, а також свічники і біблії обох церков Української Католицької і Православної. Гармонійність розкладених експонатів мала великий вплив на глядачів, головно цих, що відносилися до українських обрядів. Накінці у кімнаті розміщено знімки, газети, журнали, книжки та іншу літературу, а в сусідній кімнаті пишались українські гроші, поштові значки та інші речі — колекції Михайла Войтовича. У коридорі розвішено карти країни і різні картини із виставкою чаш Степана Галайка, який, маючи 19 років, з Оборну, Ню Йорк, здобув срібну медалю у середньої ваги боксерстві на Олімпіяді в 1928 році. В інших кімнатах виставлено безліч різних експонатів, якими дорожить та гордиться українська громада.

У міських банках розміщено українські писанки, кераміку, різьбу і вишивки, про що подбала голова 57-го Відділу Анна Кошикар із своїми членкинями. На першому поверсі гості могли собі придбати українські речі, які мала на продаж Осипа Кропельницька з іншими панями.

Саму виставку відкрито в суботу, 12-го червня, о год. 2-ій після обіду, де зібрались гості міста та українська громада. Після вступного слова, що його сказав директор музею, Иосиф Винсент, головну промову виголосив Ярослав Ликтей, і після короткої промови Степана Галайка та інших, голови комітетів перетяли ленту, і почалась вистав . Цю коротку програму відкрито молитвами та американським „Пледж оф Елідженс", а завершено українським гимном.

Виставка мала тривати до 3-го липня, але із-за великого успіху її продовжено двічі, перший раз до 10-го липня, так, що найбільше число відвідувачів було 4-го липня та в суботу і неділю перед святом Незалежности. Другий раз виставку продовжено до 12-го липня. В той саме день до Рому загостив сенатор Нюйоркського стейту Джеймс Баклі, який у супроводі посадника міста Вілліяма Велентайна і інших достойників відвідав твердиню Скайлер, де при вході до твердині його зустріла велика українська делеґація на чолі із о. крилошанином Богданом Смиком, Ярославом Ликтеєм, Чарлсом Кобіто, Іваном Фициком і численою делеґацією із Ютики та Рому із нашими дівчатами та панями, убраними у народні строї. Українська делеґація мала разом із сенатором Баклі піти до Історичного музею, одначе йому не вистачило часу, і він відбув лише розмову із Ярославом Ликтеєм.

Вся виставка пройшла в атмосфері щирої співпраці всіх українців, як вже тут роджених, так і тих, що тут поселились, як рівнож всіх організацій, а найголовніше —в соборницькому дусі обох українських віровизнань, як православного, так і католицького. Це можна завдячувати співпраці о. крилошанина Богдана Смика і о. Миколи Сарамахи та їхніх парафіян. На виставку Комітет 200-річчя Американської Революції і 100-річчя Українського Поселення в Америці приготовив памфлет, за який був відповідальний голова Комітету Ярослав Ликтей. Памфлет під наголовком „ Українці в Ютика-Ром і в Могавк Велей", був естетично приготований із знімками української культури на першій сторінці, що складався із трьох розділів: коротка історія України, українці у ЗСА і українське народне мистецтво. На останній сторінці поміщено карту України. На покриття коштів памфлету склали: 25 дол. голова 57-го Від. СУА в Ютиці Анна Кошикар від свого відділу; 100 долярів — місцевий голова УККА інж. Ярослав Яцковський; 25 дол. — Володимира Смик від Сестрицтва свв. Володимира і Ольги; 25 дол. — Василь Рабарський від місцевого Ютицького осередку СУМА ім. Юрія Липи; 25 долярів — Чарльс Губаль від Американсько - Українських Ветеранів і Мужського Клюбу в Ромі, 25 дол. — Осипа Сахно вед української католицької церкви св. Михаїла в Ромі, і 25 дол. склав Йосиф Винсент.

Л. Я.

Ромсько-Ютицький Комітет 200-річчя Американської Революції і 100-річчя Українського поселення в Америці. На переді сидить із бандурою Ярослав Ликтей, за ним сидять (зліва): Осипа Сахно, о. Микола Сарамаха, о. крилошанин Богдан Смик та Ірена Запаранюк. Стоять: Галина Бейнард, за нею Іван Гонгар, Анна Кошикар, Іванна Гончар, Іван Фицик, Андрій Августин і Чарльс Кобіто.

Світлив Я. Ликтей

Тиждень Поневолених Націй в Бостоні

Бостон, Ма. — (О. Щ.) Тиждень 18-24 липня ц. р. був офіційно проголошений, як „Тиждень Поневолених Націй" в Массачусетс, згідно з проклямацією губернатора Майкела С. Дукакіса. Міська Рада Бостону на пропозицію Люїз дей Гікс, президента Міської Ради, 26-го липня видала резолюцію, в якій підтвердила принципи незалежности для поневолених націй.

В неділю, 18-го липня, в церквах бостонської архидієцезії на розпорядження кардинала Гумберта Мадейроса, архиєпископа Бостону, відмовлено молитви за поневолені народи. Це другий рік, що кардинал Мадейрос допоміг у відзначенні ТПН на заходи Відділу УККА.

Дня 21-го липня місцевий телевізійний канал ч. 7, WNAC передав в рамках „Боб Гілтон Шов" коротку програму про ТПН. Орест Щудлюк, референт зовнішніх зв'язків Відділу УККА, поінформував глядачів про поневолені нації і ціль ТПН. Марійка Вальзер показала як робити вареники. В авдиторії між глядачами була велика група українців, литовців і латишів в народних строях.

До преси, радіо і телевізії вислано пресові повідомлення про ТПН, разом з копіями проклямацій през. Форда і губернатора Дукакіса. Вісім місцевих газет помістили окремі листи, в яких з'ясовано становище поневолених націй. Листи написали інж. Конрад Гусак, голова Відділу УККА, і Орест Щудлюк, заступник голови Відділу УККА.

Дня 18-го липня українська радіопрограма в Бостоні під керівництвом Івана Кецмура передала інформації про ТПН.

Цьогорічне відзначення ТПН, як і в минулих роках, заініціював місцевий Відділ УККА, головою якого є інж. Конрад Гусак. Перевів відзначення окремий комітет, до якого входили представники Відділу УККА і центральних комітетів литовців і латишів. Діловий комітет очолював Орест Щудлюк. Особливу працю вклала Марійка Вальзер-Гусак.

Конгрешенел Рекорд з 24-го серпня помістив всі матеріяли про ТПН в Бостоні.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 19-го ВЕРЕСНЯ 1976 р.

ПАТЕРСОН, Н. Дж. Місячні збори Т-ва ім. Т. Шевченка 64 Відд. о год. 2-ій по пол., точно, у Вінярського. Проситься чл. прибути. — Іван Бурний, секр.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Місячні збори Б-ва св. Йосафата 217 Відд. о год. 1:30 по пол. в Укр. Амер. Клюбі, 292 Гадсон Авеню. Проситься чл. прибути, вирівняти вкладки та відібрати дивідендові чеки. — Яремчук, рек. секр.